

ΜΟΥΣΙΚΟΣ

ΚΟΣΜΟΣ

ΕΑΝΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΕΝΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

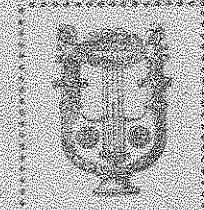
ΜΕ ΕΙΔΙΚΟΥΣ ΛΥΤΡΑΙΟΥΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ, ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΙΕΣ

ΕΙΔΑΖΑΣΤΙΚΗ ΣΑΛΙΔΑ ΣΗ ΛΙΓΟΥΣ ΛΕΣΧΑΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΝΟΚΤΗΤΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΘΩΤΑΣ

ΠΡΕΒΗ ΕΑΘΕΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΗΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΗΕΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

Η Βερία της τοπικής διασποράς της Εργατικής μουσικής (Θ. Θωτάς) — Αρμονία και ζωντανότητα (Ελαφ. Σπυρούσης) — Η σριτ και εποιητικότητα Εργατικής μουσικής μεταξύ των κλίματος (Θ. Θωτάς) — Υαρτιάρα (Εργατικής μουσικής της Βεροίας της Ηπείρου, της Ελλάδος) — Ο θεατρικός Κορούφων της Ελληστερίας μεσοεπονικής πορείας και της σε απόσταση (Εργατικής Ελλάδος) — Η Ελληνική μουσική και οι Ταίριγκες (Ελαφ. Παπαδόπουλης) — Αρχαιοτυρχα — Η η κρίτη μερικών της Μακεδονίκης Έρχη Μεσοποταμίας (Θ. Θωτάς).

2. ΗΕΡΟΣ ΛΕΜΑΤΙΚΟΝ

ΑΣΩΔΗΣΙΑ των κύτου Μακεδονίας και των Επερηφανίων (Θ. Θωτάς) — Αρετάκη Ηερεύη της αρχαιότητας — Οι οικισμοί της Σερραϊκής «Ο καλός Ιωνεύς» (Δημ. Περιστέρης) — Σχεδιασμός σανα (Δημ. Περιστέρη) — Αναστόν Λαριστή (Δ. Περιστέρης).

ΑΟΙΚΙΑΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΛΑΣΙΟ-ΓΕΡΑΡΑΔΗ ΝΟΤΑΡΑ 17

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΚΟΔΙΚΟ.

ΕΙΡΗΝΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΟΝ ΕΞ 24-32 ΣΕΛΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΙ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Τ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΟΡΟΣ Ι. ΘΩΓΑΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΕΑ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ 13 Σ.

3

ΕΙΣ ΑΓΙΝΝΑΙ

Συνδρομή έτηρια άπαραιτήτος προστηροτέα.

Διά 12 τεύχη:

Εσωτερικοῦ δραχμαὶ 100. Εξωτερικοῦ σελλί-
τη 15 ἢ δολάρια 4. Διὰ τοὺς ἐν Κον-
σταντινουπόλει γρόσια 350.

Αἱ συνδρομαὶ δρχήμεναι ἀπὸ τῆς Τ. Οικονόμου ικανοῦ έπειτα προσέρχονται τὴν εποχρήσην τοῦ Δικαιώματος μετὰ τὴν εφαρμογὴν τοῦ Περιοδικοῦ. Τὸ πίριδε τῆς συνδρομῆς τῶν ἐν τοῖς Εἰσαγγελεῖσι καὶ τῷ Εἰσαγγελικῷ παραρτήματι διεξαγόλεται διά τοις τεχνοδρομοῖς, οἱ συνδρομαὶ
πλατεύεισι πρὸς τὸν Διαδίκτυον (Νέα Φιλαδελφεία, 13 Σ. Αθηναίων).

Τὰ πρὸς οικοδίσιαν ἀναστηλώμενα χριόγυρα ἀντιτίθενται.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΛΙΣΤΑΤΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΝΕΙΧΟΝΤΟΣ ΕΙΝΑ ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΑΝΤΙΚΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ, ΣΧΟΛΙΑ, ΚΑΙ ΔΙΗΜΟΥ ΛΙΣΤΑ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΟΡΟΣ Ι. ΘΩΓΓΗΣ

Πρώτη καθηγητής της θεωρίας της μεσεράς ποντικής ήτη Κωνσταντίνος Καραϊσκάκης.

Α. ΜΕΡΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔΟΡΟΥ ΘΩΓΓΟΥ, ε

Η ΘΕΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΟΝΙΑΙΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΩΝΙΚΗΣ ΗΜΟΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΔΗΜΟΔΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οι τοῦ χρωματικοῦ γένους φύσιγγοι.

Προλαμβανόμενος,
ύπατη υπατιν,
καρυπάτη υπατον,
λιχανός υπατῶν χρωματική,
ύπατη μέσων,
καρυπάτη μέσων,
λιχανός μέσων χρωματική.
Μέσου
τρίτη συντημένων
καρανήτη συντημένων χρωματική,
νήτη συντημένων.

παραμέσιη,
τοίτη διεξευγμένων,
καρανήτη διεξευγμένων χρωματοκή,
νήτη διεξευγμένων,
τοίτη υπερβολαίων,
καρανήτη υπερβολαίων χρωματική,
νήτη υπερβολαίων.

Οι τοῦ έναριθμονίου γένους φύσιγγοι:

Προλαμβανόμενος,
ύπατη υπατῶν,
καρυπάτη υπατῶν,
λιχανός υπατῶν έναριθμόνιος,
ύπατη μέσων.

παριπάτη μέσων,
λύγανος μέσων ἐναρμόνιος.
Μέση
τοιτη συνημμένων,
παρανήτη συνημμένων ἐναρμόνιος
νήτη συνημμένων,
παριμέση,
τοιτη διεβεγμένων
παρανήτη διεβεγμένων ἐναρμόνιος,
νήτη διεβεγμένων,
τοιτη ὑπερβολαίων,
παρανήτη ὑπερβολαίων ἐναρμόνιος,
νήτη ὑπερβολαίων.

Τῶν φθόγγων τοῖτων οἱ μὲν εἰσιν
ἔστοτες οἱ δὲ κινούμενοι. Καλοῦνται δὲ
ἔστοτες, παῖδες ἐν ταῖς μεταβολαῖς καὶ

ἐν ταῖς τῶν γενῶν διαφοραῖς δὲν μεταβολούνται, ἀλλὰ μένουσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύσεως. «Τὸν δὲ ἐπιομματινῶν φίλμυγων οἱ μὲν εἰσιν ἔστοτες, οἱ δὲ κινούμενοι. Ἐστότες μὲν οὖν εἰσιν, οὗσαι ἐν ταῖς τῶν γενῶν διαφοραῖς, οἱ μεταβολούνται, ἀλλὰ μένουσιν ἐπὶ μιᾶς τάσσος κινούμενοι δέ, ἀπο τούναντίν τε πλόνυθαιντι ἐν γάρ τοι τῶν γενῶν διαφοραῖς μεταβαλλούσι καὶ οὐ μένουσιν ἐπὶ μιᾶς τάσσος.» (Εὐκλείδ. Εἰσαγ. σελ. 6).

Εἰσὶ δέ οἱ μὲν ἔστοτες ὄχτες, οἱ δὲν
προπλιμβανουσίνος, οὔτετη ὀκτώταν, δικα-
τη μέπον, μετηρ νήτη συνημμένων, κα-
ρομέση, νήτη διεβεγμένων καὶ νήτη ὑ-
περβολαίμην, κινούμενοι δέ οἱ ἀναρμένον
τοῖτων λόγτες.

Β' Περὶ διαστημάτων.

Διαστήμα λέγεται ἡ μεταξύ δύο ἑτερο-
φωνῶν φθόγγων διάστασις. Μεταξύ δὲ
δύο ζευγῶν φθόγγων τὸ διαστήμα λέγεται
ὅτι δύνεται μείζων, διατὸν δὲ δύος φθόγγων
τοῦ ἑτέρου αὐτῶν διφορᾶ.

Τὸ διαστήματα εἰσὶ σύμφωνα ἡ
διάφανα, διατὸν οἱ δύο φθόγγοι δύναν-
ται ἡ μὴ ὑ ἀκούσονται συγχρόνως ἀνεν-
δυναρέσσονται ἐντυπώσωσις εἰς τὴν ἀκοήν.
(Εὐκλείδ. σελ. 8). Καὶ σύμφωνα διαστή-
ματα ἔσσονται τὸ διαπισσόν τὸ δι-
αστήματα ἡ δὲ διεξιτην, τὸ διατεταράντον ἡ
οὐλλούρη (*) καὶ τὰν διάστημα παραγό-

μενον διὰ τῆς προσδίκης ἐνὸς τοιτού
τῆς διατασσοῦν. (Ἐλεται συνέχεια)

εὶς μέσαν συλλαρά, ἀπὸ δὲ μέσαις ποτί-
νσαται διεξεις ἀπὸ δὲ νεάτης εἰς τρί-
την συλλαρά, ἀπὸ δὲ τρίτης ἐξ οὐκαταν
διεξεις το δὲ εἰς μέσαις τρίτης καὶ μέσαις
ἐπούδον καὶ δὲ συλλαρά επίτριτον, το
δὲ διεξεις ἡμιόλιον, τὸ διαπικάντ δι-
πλον εἰτοις ἀκρονια τοντες ἐπεγδένται
καὶ διεσσον διεσσον διεσσον δὲ τοι ἀκρο-
δον καὶ διεσσον συλλαρά δὲ δύο ἐπεγδένται
καὶ διεσσον.

Η διατασσα τοῦ χρόνου τοῖς Φιλο-
λόδον δύει δὲ δέης.

Τὸ διαπλανον η δικασσις είναι τετραρχοδον
και πεντάρχοδον. Τὸ πεντάρχοδον υπερέχει
τον τετραρχοδον κατα δια τον τετραρχοδον
διοτι απο της Χαρτης μέχι της Μέσαις είναι
ειν τετραρχοδον απο δὲ της Μέσαις προ την
Νητην ειν πεντάρχοδον. Απο δὲ της Νητης
μετρη της Τοιτης (ειν καταβάσεις) είναι τετρα-
ρχοδον, απο δὲ της Τοιτης μετρη της Κατέτης
είναι πεντάρχοδον (οι αρχοι ειν αναθαστ α-
νεράντων πρώτων κατα ειν τετραρχοδον και ε-
κείται κατα ειν πεντάρχοδον ειν καταβάσεις δι-
καρβίων πρώτων κατα ειν πεντάρχοδον). Τὸ δὲ μεταξ
της Τοιτης και της Μέσαις διαστημα είναι το
νος (επόγδοος). Τὸ τετραρχοδον είναι τη
της διλης χρόνος, τὸ πεντάρχοδον τὸ ιμιόλιον,
ησοι τα 3 απόης, η δὲ διαπισσόν το διαπι-
ματον μετρη το 1 απόης. «Ωστε η διαπισσόν
πενγκεται ει πέντε τόνων και δέσσον
(λειμάτων) το πεντάρχοδον ει τριών τόνων
και εις λειμάτως και το τετραρχοδον ει δύο
τόνων και εις λειμάτως.

(*) Ο Πεθαγορίδης Νικόραυο, ο Γερασιμός
βεβηστοι εις οι σορχαι το Σεληνης τὸν μὲν δια-
πλον συναπεσον αρμονιν, ειρη διαπισσον
συλλαρή και την διαπλενες διοξειδιν. Ίδοι
ει λεγει επι λεξι.

«Οι δὲ τοι διεσσον δηδινον δικασσιον ἀκ-
λησθαι και οι πατασται διπλομοντο ἀκρο-
νιαν μεν καλονται την διαπισσον, συλλα-
ρήν δὲ την διαπισσον (πολύτυμη συλλα-
ρη φθόγγων συμφωνη), διοξειδιν δε την
διαπλανα (συνεχης την ει κριτογενει συμφω-
νη τη διαπισσον) εισιν η διαπλενες εις το
δέρη προσαρθρων, ποσταις διπλομον, συ-
λλαρης και διοξειδιν η διαπισσον. Ιει αγιος
τοιτον δρυσιαν κλιθσται, δι ποσταις η ει
συμφωνησι συμφωνηα (κριτογενη) διλεν ποσι
Φιλοποιος ο Πεθαγορου διαδοχος δισιω πως ει
τη πρώτη φυσικη λεγον δικασσιονόνιανα γαρ
ειν παρανηδια την επειτην, ει και πολλοι περι
τον αὐτοι τα ομοια πολλογοι λεγουσιν ουτοι
οισιες η του φιλολογου λεξι.

«Αρμονιας δε μέγεδος συλλαρά και
διοξειδιν το δε διοξειδι μείζων της συλ-
λαρης διογδον εστι γαρ απο οὐκατα-

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

‘Η τοῦ Γαλιδεντίου γορδή, ἔχουσα ἀξίαν 24 ἀριθμόν.

Ἐν τῷ ποστῷ τεύχει τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» δημοσιεύσαντες τὸν περὶ συμφωνιῶν κανόνα τοῦ Πυθαγόρου, φέ διεσώμη οὗτος ὑπὸ Γαυδεντίου τοῦ φιλοσόφου (ὅρα σελ. 8), ἀνωτέρῳ παραθέσαμεν καὶ διάγραμμα τῆς χρονῆς τοῦ Γαυδεντίου, ἔχοντος ἀγα. ταν 24 ἀριθμ., ἐκτονηθὲν μηδέμον.

ΑΡΜΟΝΙΑ και ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΙΣ

Είναι γνωστόν ότι ή δοχαία Ελληνική μουσική, έπειτα από πολυφωνίας και δρμονίας, είναγετο δε μονοφωνίδος (ή Κρούας όποι την Όδην και ή είς μηδόνην έκτελεσις τοῦ μαθητικοῦ μέλους όποι τοῦ διδασκαλοῦ συγχρόνος, ή έπειρωντον, δὲν ήσαν βεβαιώς πολυφωνικά είδη) καθώς έπεισης και ή Βυζαντινή Εκκλησιαστική μουσική, ώς καὶ τὸ Δημόδες ήμδην φόνα. Άλλα, δεδομένου ότι, ή έκτελεσις μιᾶς μελωδίας εἰς τὸν αὐτὸν πάντοτε τόνον ή μᾶλλον κλίμακα ("Ηχον εἰς τὴν Βυζαντινήν μουσικήν"), θά είχεν ώς άποτέλεσμα τὸ μονότονον και ἀνισιμοδημήκον ἀλοδόσεως, ἔχοντα μοκοιούντο αἱ διαφοροὶ καταλήξεις, αἱ δοποὶ παρουσιάζον διλοχληρωτικούν ή διπτελές τέρμα, ή ἀλλαχτὴν μιᾶς «μεταβολῆς», μεριάσεως δηλαδὴ εἰς δύος ἀλλης σχετικῆς ή ἀπομεμονυμένης κλίμακος. Τὸ αὐτὸν συνέδαινε καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην μέχρι τοῦ θου συρράνος, μετὰ τῶν διαφόρων *distin-
ctio, finales καὶ socialia*.

All' ἐν ᾧ ή Εκκλησιαστική ώς καὶ ή Δημόδες ἡμῶν μουσική, περίμεναν εἰς τὸ στάδιον αὐτὸν δράσεως ὅποι ἀπόγεως κλίμακων καὶ μέλους, εἰς τὴν Εὐρώπην ηγείος ν' ἀναφαίνεται καὶ οικτυματοποιήσαι ή πολυφωνία, διὰ τῆς συγχρόνου ἡρήσεως διαφόρων φωνῶν, διαστάσεως τετάρτης καὶ πέμπτης, τὸ Organum, τὸ πρότον, εὲ ἐπιδράσεως σχετικού Εὐρωπαϊκοῦ λαϊκῶν μουσικῶν έκτελεσμον. Η τοιαύτη προτίμησις καὶ παραδοχὴ τῶν διαστημάτων αὐτῶν εἰς τὴν ἀνιστέραν τεχνηγ, προηῆτε βεβαιοὶ ἐξ γνωσεως καὶ διετελοὺς πιστεως τῶν δεωρητικῶν ἐξετάσεων τῶν διαστημάτων ὅποι τοῦ Πυθαγόρα καὶ τῶν ἄλλων μαθητῶν αὐτοῦ κατὰ τὰς δοπίας μεταξὺ ἀλλων, ή τοίην καὶ ἑκτη ἐθεωροῦντο δὲ κακοφωνίαι, (ἀτελεῖς συμφωνίαι) δὲν καὶ δὲ Δίδυμος εὲ Αλεξανδρείας ώς καὶ δὲ Αριοτόξενος, ἐρεβαῖον περὶ τοῦ εὐφύνου τῶν διαστημάτων αὐτῶν, καθὼς ἀργότερον καὶ οἱ Αραβεῖς μουσικοὶ δεινοτεροί Μακρούντε-

Σιασί καὶ Ἀβετολκόντιρ μετέν Πα περὶ τὰ 1310 μ. Χ. καὶ ἄλλοι.

Ἀνεξαρτήτως δικοιούσης τῆς τοιαύτης ή τοιούτης χρησιμοποιήσεως τῶν διαφόρων διαστημάτων (εἰπὲ τὸν λαρόντος) δριζοτίως ή καθέτος, παρακένει γεγονός η χρησιμοποίησις καὶ ἄλλον ή τῆς μιᾶς φωνῆς εἰς Εὐρώπην, συγχρόνως, ήτις κατ' ὄρχας διὰ διαφόρων σταδίων διελθοῦσα ως π. χ. μετὰ τὸ Organum, τὸ Oymel, Fauxbourdon, Déchant κ.τ.λ. μέχρι τῆς ἀντιτίξεων, — πολυφωνίας τοῦ 13ου—14ου αἰώνος, καταλήγει εἰς τὴν ἀντιτίξεων *par Excellence* τοῦ Γιάννου Σεβαστιανοῦ Μπάζ (1685—1750) καὶ ἄλλον, εἰς τὴν δοτείν ἐννυπόχει *latent* ή ἀρμονία. Εἰκεῖνο δικοιούση τὸ στοιον ἐνδιαφέρει ήμδης σύμμερον, είναι ή γένεσις τῆς Αρμονίας ἐκ τῶν Εκκλησιαστικῶν κλίμακων (αἱ δοποὶ καλύτιν δὲν είναι ή παρενθαρεύειν δοχαία Ελληνικά Π.χ. ο Αος Ήχος επὶ τοῦ ψ., η Δωρική κλίματος τῆς Εκκλησίας, δὲν είναι ή η Φονγίος τῶν δοχαίων κ.τ.λ.) ή τινῶν Εὐρωπαϊκῶν λαϊκῶν δοματῶν, τὰ δοποὶ ἐχρησιμοποιούντων τὰς μεζονας καὶ ἄλλασσονας δύο γνωστὰς κλίμακας καὶ ή περιτέρω δοσίαις αυτῆς.

Πρωτιστοίς διεβλούμεν νὰ σημειώσουμεν τὸν δρόν *«Mi contra Fa, diabolus in musica.»* Δηλαδή: τὴν ἀποφυγὴν τοῦ τοιούτου διαστήματος φα—σ., διὲ ἄλλοις εἰς εἰς σι υφεσιν ή ἄλλην ὑπόσχησιν, πέμπτη (σι—φα) εἰς φα δίστην. Κατόλιν, τὸ *«Una voce super La semper canendum fa»* δηλαδή, ἐάν μεταξὺ δύο λοι π.χ. ὑπάρχει σι, τότε, νὰ ληφθῇ αὐτὸς φως οι υφεσις. Λύτοι είναι αἱ πρῶται τρόπον τινὰ δοχαί γενεσιώς δρμονικῶν βάσεων. Λύτοι δέν, εἰς δύν μουσικὸν τεμάχιον μὲ βάσιν κλίμακας τὸ φα, λέβρωμεν οι υφεσιν ἀντὶ οι φυσικοῦ, τότε ληστιάζουμεν κάπιας (Εστατάται πάντως ὅποι τὴν Kadenz) τοὺς τὴν φα μετέ κλίματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. Εφ' δουν δικοιούσην τὸ δότον δίδει τὴν ιδιαιτερόν γα-

φωνητηριστικήν μορφήν διὰ μίστην ώρισμένην Εύφωνικήν κλίμακα, είναι ή «Kadenz» δηλαδή, ή στοιχειώδης χορηγιμο-
χοίσις I, IV, V, I βαθμίδων, εἰς την
έποχην δέ αὐτήν (15ος—16ος αἰών σχε-
δον) δεν έγουν δικούη διακριτικά υπό-
τελείως αἱ διαφοροὶ συγχορδίαι (διό
τὴν Ἀρμονίαν) τοῦτον (ἐφ' δοσον κυριαρ-
χεῖ τὸ καθαρῶς μελωδικὸν πολυφωνικόν
συντῆμα διάριμη μὲ τοὺς νό-
κους του), ἐν φ' ἀρ' ἑτέρου αἱ Ἐκκλη-
σιαστικαὶ κλίμακες ή τὸ πλονοίως μελο-
ποντικὸν καὶ χρωματικὸν ὑφος, ησαν τὸ
πάντιον τῶν μουσικῶν τότε τεμαχίων,
δὲν ἦτο βεβαίως εὐχερές καὶ τὸ ἔργον δι-
μέσου μπονισταλλούσεος φύσιομένον τε-
λειωτικοῖν ή πλαγίων, ημετέλην καὶ, δο-
μονικῶν καταλήξεων (Kadenz) εἰς τὴν
μουσικήν.

Ο πρῶτος δοτις διαφέρει τὸ εὔφω-
νυν καὶ τὸ διαγνωματικὸν τριφωνικὸν συγχορ-
δίας μετα δικλιποιασμοῦ τοῦ βασικοῦ
φθόργου, εἶναι δὲ Ἀγγλος μοναχός, μαθη-
ματικὸς καὶ μουσικὸς Walter Odington,
δοτις κατὰ τὸ ἔτος 1275 ἀπεκάλυψε καὶ
τὰ δόδας μαθηματικὰ σχέσεις τῆς με-
γάλης καὶ μικρᾶς τοιτης (4. δ. δ. 6), αἱ
οποῖαι δὲ γνωστὸν ἐθεωροῦντο δὲ κακό-
φωνα διαστήματα ἔσταλμένια. Βεβαίως
τὸ παραλληλὸν εἰς τοῖς καὶ ἔκτις τοῦ
Fauxbourdon ἐν Ἀγγλίᾳ, συντελεῖσε τὰ
μέτιον διὰ τὴν τοιαστὴν κατατομὴν καὶ
παραδοχὴν δὲ εὐφόρων τῶν διεπιπτέ-
των αὐτῶν καὶ τῶν τριφωνικῶν συγχορ-
δῶν ὑπὸ τοῦ προαναφερεθέντος Ἀγγλου
Ἀργύτερου (1496) παραδέχεται καὶ δὲ
Galurius τοὺς σχέσεις οὐτάς μετ' ἐπιμάλ-
λεον παντοῦ, δὲ Olareanus (Dodeka-
chordon—1347) προσέδεται εἰς τοὺς
Οκτώ Ἕγους τῆς Ἐκκλησίας καὶ δύο
ἔτι πλέον, τὴν Ἀβόλην καὶ τὴν Τονι-
κὴν (ντο μεζίων),—αἱ ἀρχαὶ Ἐλληνικαὶ
ὄνοματαί χρησιμοποιοῦνται ἔστραλμένιας
καὶ πάλιν—διότι η τελευταῖα αὐτῆς κλί-
μαξ «Porro hic Modus saltationibus
aptissimus est quem pleracque Euro-
pae regiones quas nos vidimus ad-
huc in frequenti habent usu.» (Πηνα-
τηρεῖ τις διὰ τὸ Εὐφωνικὸν λατικὸν σημα-
τεῖεν ἀπελευθερωθῆναι (ήδη ἐν της συσκευῆς
τοῦ Ἐκκλησιαστικῶν κλίμακων καὶ διὰ η
τελευταῖα αὖτη πεφράμψανε εἰς τὸ σύ-
στημα τῆς Οκτωχοῦ τὰς περιφρονημέ-
νες ένας τότε λαμας μεζίωνας ίδιος καὶ

έλασσονας κλίμακος, νῦν ἐν χρήσει ήδη
δύο Εὐφωνικῶν) Ο Adam von Fulda περὶ τα τέλη του Ἰδου αἰῶνος καὶ δι προ-
αναρροφεῖται Olareanus, μᾶς γνωστοποι-
οῦν τας τρεῖς ἐν χρήσει ὀρμονικὰς κατα-
λήξεις (Clausulae) ἐπὶ τοῦ ντο (μεζίων),
ος (ελατ.) καὶ μι (Φρίγιος καταλήξις),
ὅπως γράφει ὁ τελευταῖος: «Omnis can-
tus desinit aut in Re aut in Mi aut in
Ut.» Βεβαίως ἐκ τιν καταλήξεων αὐτῶν
διλγον κατ' ὅλην ἔξαπλονται η ἐπορροὴ
τῶν ὀρμονικῶν αὐτῶν σχημάτων καὶ εἰς
τὰς προπογυμένας «μελωδικὰς γραμμὰς»
(ἔξαφονιζόμεναν τοιουτορόπλος τῶν Ἐκ-
κλησιαστικῶν κλίμακον τελειωτικῶς) δι-
απλασσομένης οὕτω τῆς ἀντιστίθεος—
πολυφωνίας μὲ latent ὀρμονίαν, («Centre
harmoniques»—Rameau) τῆς δότος
αντιπροσωπευτικὸς τύπος παραμενει διο-
λογουμένως δ Μιάρη δ Χέντελ καὶ ἄλλοι
(17ος—18ος αἰών) Η θεωρητικὴ διμος
ἔργαστα πρός σπουδαστούς τῆς δρ-
μονίας δις ιδιαιτέρου κλάδου μουσικῆς
σκέψεος καὶ αἰσθήσεως, σὺν την ἀρχὴν
τῆς μοίκρας ἐκ τοῦ Ιταλοῦ Josepho Zar-
lino (1508. «Institutioni harmoniche»)
δοτις ἀποδεικνύει τὴν διαφοραν μεζίωνας
καὶ ἔλασσονος συγχορδίας, τοὺς διαφό-
ρους πρόπτους συνδέοντας αὐτῶν καὶ δι-
γόμενοι οἱ κατόπιν πρὸς συμπλήρωσιν
τοῦ διου ἔργου καὶ περαιτέρω διδοτιν,
δις δ Σαλίνας (1577), Καρτέλιους (1615),
Μεζέν (1636), Ραμό (1737), Παρτίνη
(1754), Βαλόττη (1779), Χάουπτμαν
(1852), Φὸν Βεττγεν (1866), Ρίμαν
(1880) καὶ ἄλλοι. (Τὰς ἔριδας διαφόρων
σκαδῶν τοῦ Dualismus—παραδοχὴ δια-
φορῆς ἔλασσονος καὶ μεζίωνος κλίμακος
καὶ τριφωνου συγχορδίας—καὶ Monis-
τιμος—παραδοχὴ δις ἐννοιητῆς μάσιος μό-
νον τῆς μεζίωνος κλίμακος, τῆς ἔλασσο-
νος δὲ αὐτῆς παραγομένης, (Capellen,
Schmitz)—εἰς τὴν Ἀρμονίαν, δημιουργεῖ
ἐκ τοῦ πιρόντος ἀσχολιάστον, διὰ ν
ἔξετάσωμεν κατωτέρω ἐν ὅλησις, το κυ-
ριώτερον δις ἡμίς τώρα πρόβλημα τῆς
Πολυφωνίας καὶ Ἀρμονίας ἐν Εὐφωνῃ
σήμερον, ἐφ' δοσον ἐπικρατεῖ διάριη δυ-
στιχῶς σύγχρονας διὰ τοὺς δύο αὐτοὺς
δρόους.)

Ο διευδυνητής τοῦ Κοιτικοῦ Όδειον
ἐν Χανίοις κ. Κ. Ι. Σφαιρανάκης π. χ.
γράφων εἰς τὸ «Ελεύθερον Βῆμα» τῆς
14ης Νοεμβρίου 1929 διὰ τὸ ἔκτο Όδειον

καὶ τὴν λαϊκήν, δημόδη μουσικὴν Κορύνης, οντικού σχετικούς δια τὴν σύγχρονος Εύρωπας μουσικὴν θεωρεῖ, αριθμεῖ τοὺς μόλις τεσσάρων αἰώνων, ηρχοῖς δὲ περὶ τὸ 1500 (:) μ.Χ. ομοῦ μὲν τὴν ἀνακαλύψιν (—ἀναγνωστος; ἀλλίων) καὶ χρησιμοποίησιν τῶν πολυφωνῶν συγχροδιῶν ἐπὶ τῶν διοίων καὶ ἐμβοσιδην. Εὐεκίνησος (—ἀναγνωστος; ἀλλασθῆ) συνεπῶς ἀπὸ νέας δεκαετίας κτλ.» Έκείνο τὸ διοίων προσαπίται εἰδὺς ἀμέσως εἰς τὸν μελετητὴν — ἀναγνωστὴν τῆς ἀνατέρεως φράσεως τοῦ κ. Σφραγιανάκη, εἶναι μετραῖς ἄλλον, ή χρῆσις τοῦ λογοτεχνοῦ ὄρου «πολύφωνος συγχροδία». Ο δρός αὐτὸς εἶναι έσφαλμένος, διότι «πολύφωνος συγχροδία», εἶναι περιτός καὶ βλαβερός πλεονασμός, διτις πρὸς τούτοις φέρει καὶ μεγάλην σύγχρονιν. Διότι τῆς μεγαλούφωνας (αντιστικῆς) βάσις εἶναι αἱ συγχροδίας ἐν κινήσει εὐρισκόμεναι μελοδικαὶ γραμμαὶ, εἰς τὰς διοίων ή ἀρμονίας ἀλλα σχέδον das Sekundäre, ἢ φ. ἐξ αντίθετου εἰς τὴν τελευταίαν ἐκ τῆς συγχροδίας καὶ διὰ κινήσεως τῶν συγχροδιῶν δὲ Akkordliche Wirkung πάντοτε, abstrahiert sich τὸ μέλος τῶν τεσσάρων, δικό χτι., διαστολῶν. Αὐτῇ εἶναι ή βάσις τῆς διαφορῆς πολυφωνίας καὶ ἀρμονίας. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἔχουμεν τὴν κινητικὴν μελοποιητικὴν γραμμὴν καὶ εἰς τὴν δευτέραν τὰς ἐντατικὰς (Spannung) συγχροδίας. Μὲ ἄλλους λόγους: Βασικός καὶ κατάρχην, λαμβάνομεν εἰς τὴν πρότην περίπτωσιν ἕπειδην ἡμῶν την γένεσιν, περιττερῷ πρόσθιον καὶ ἀνέργειαν μελοδικῶν γραμμῶν εἰς τὰς διοίως ὑπάρχει latentή ή δομονία, εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν λαμβάνομεν διὸ βάσιν μόνη Centre harmonique, ἐκ τῆς διοίως καὶ πρὸς τὴν διοίων τελέσκουμεν. Πολλάκις διαστολές (ιδίας εἰς δογά τὸνταν συνθετῶν) διαπουσικεῖ αὐτῇ ή «κεντρικὴ δομονία» (ή Τονική) καὶ ἔχουμεν κατόπιν τοῦ δρον τοῦ Σέμιτερηκ «εἰχορωματοειρηδία» — Klangfarbenmelodien. «Οκας ἐξ ἀντιθέτου εἰς τὰ ἔργα τοῦ Στραβίνον ἀπλότερη κίνησιν, τὰς μελερδικὰς γραμμάς. Πάλιν, εἰς ἐν καλλιτέχνημα μεγαλοφυόδης συνθέτον καθαρᾶς δομονίας ἐποχῆς (19ος αἰών. π.Χ.), αἱ Stimmführungen παρουσιάζουν ἐπίσης καὶ φέρουν φραιγάτας μελοδικὰς γραμμάς, διοῖς δὲ αντιθέτου καὶ εἰς δρογούς καθαρῆς πολυφωνι-

κὸν (ἀντιστικόν) μεγαλοφυόδης καὶ πάλι μεγάλεσσον, αἱ ἀρμονίαι Spannungen παρουσιάζονται καὶ λαμπτοκόπον (Μαύρη π.χ.) εἰς διὸν αὐτῶν τὸ μέγεθος καὶ μεγαλοπρέπειαν. Ἀνωτέρῳ διωρέ δίδομεν τὴν διαφορὸν εοὶ ipso Einstellung ἐπὶ τὸν δυο αὐτῶν προγνάτων, εἰδῶν καὶ δεδομένων, ἀρμονίας (συγχροδίας) καὶ πολυφωνίας (μελερδίας).

Μετε, ὁ δρός τοῦ κ. Σφραγιανάκη «πολύφωνοι συγχροδίαι» είναι έσφαλμένος, irreführend καὶ ἔνεκα τούτου ἀπαράδεκτος.

Καὶ γεννάται τόρα δι’ ἥμερς τοῦς «Ελλήνας τὸ ξῆτης ζῆτημα: Εφ’ δοῖον δι’ ἔξειδες δρκειῶν αἰώνων, διεπλάσιησαν δύο κλίμακες ἐν Εύρωπῃ, αἱ δύο δὲ αὐται κάλμακες (durch — möll), δὲν ἔχουν τὰς διοίους των εἰς τὰς κλίμακας τῆς Εκκλησιαστικῆς καὶ δημώδονς ἡμῶν μονακῆς, γεννάται, λέγω, τὸ σπουδαιόν δι’ ἡμας ζῆτημα έναρμονίσεως (Ελληνικῆς τούτου θεμάτων αὐτῶν, τα δποια ἔσκολομούν να συμματοιούν καὶ παραδίδουν τὸ μέλος τοῦ ἐπὶ κλίμακων δοχαίον Ελληνικῶν ή Βούλαντινού. Πώς θα τα ἔναρμονίσωμεν, ίνα μὴ χαρακτηρισθῶμεν ἀλλοτε διπλό τῶν Εύρωπαίων, δικισθρομητικούς...»

Αγαπητοί μου ἀναγνῶσται: Ζήτημα ἔναρμονίσεως τῆς μονακῆς ἡμῶν (δρογούς Ελληνικῆς, Εκκλησιαστικῆς καὶ Δημόδονς) δὲν είναι δυνατόν νὰ υπάρξῃ, θεωρητικός καὶ πρακτικός, διὰ τοὺς ἔσκολούθους λόγους: Οὐδεμία ἐκ τῶν κλίμακων, τας δποιας χρηματοιούν τὸ ἀρμάτα μίτρα, φιαστέει μετα τῶν Εύρωπαίων διπλού κλίμακων κοι τῶν διαιών των, τεχνικῶς. Π. χ. λαβετε τὴν πλέον ἀγαπητηγ κλίμακα του Νεοελλήνος, τὴν δοχαίον Φρεγιγον (ος, μι, φι, αοι, λα, σι, ντο, οε) καὶ ἔρευνησατε τον Εύρωπαίον δοκούντα πρὸς εδρεσιν τῆς διαιώς μὲ αὐτὴν κλίμακος. Τί θα ἀναπαλύγητε: Τὴν πε ἔλατ τῆς Εύρωπαίκης μουσικῆς. Νοή, ἀλλά ή γε ἔλατ αὐτὴ κλίμαξ έγει διαφοράν, δοκετά δὲ ἀξιοσημείωτον τὸ Subsemitonium ντο δίεσοις πρὸ τῶν φε πρότοτον, τὸ διοίων δὲν υπάργει εἰς τὴν Ελληνικὴν κλίμακα καὶ το σι διεσα κατόπιν. Εὰν λοιπὸ δ “Ελλην” ή ο Εύρωπαίος Εναρμονίος διν λαϊκον ἡμῶν δαιμονί ή Εκκλησιαστικὸν τοιοῦτον τοῦ Αον “Ηγου, μὲ τὴν βοῆμειαν τῆς ἀρμονίας καὶ Κα-

δεντρού τοῦ φεύγει, τότε εο ipso δὲ οὐδὲ οὐχίον Φονγίου κλίμακα, ἀλλὰ φεύγει Εὐρωπαῖον. Καὶ φυσικῷ τῷ λογιῷ ἀντικείμενον να προστεθῆ, τὸ δέλτον Ἐλληνικὸν μέλος εἰς Φονγίου κλίμακα καὶ ηὗδος, μεταβιβλεῖται οὐτω εἰς Εὐρωπαῖον τοιούτον. Μὲ ἐννοήσας, Βλέπουμεν λοιπόν διτὶ ἄριντον δὲν φρουράζουν αἱ δύο αἱρεταὶ κλίμακες, ἀλλ' οὐδὲ καν τιγγιγενεύουν. Τῷρα, δὲν θέλουμεν νὰ ἐναρμονίσουμεν τὸ διάλογον διαστῆμα ντο — σε τῆς Φονγίου κλίμακος μένει ντο διέσοδος εἰς τὴν Καδενή, τίτα θὰ καρφωμένη ἀλλώς ἐντο προχώμαδον (τὸν δύοδον μεταχειρίζονται κοι τοι οι Εὐρωπαῖοι συνέβεται κάποτε κάποτε σιδ να χαρακτηρίσουν μίαν δραγαίαν αὐτέν έποχην κτλ.) ἀλλά, δεν θὰ οὐχίον τὴν κοινωνίαν, ορθήν καὶ λογικήν, τὴν σήμερον έγνωμένην ἀρμονίαν τῆς φεύγει, καταλίξεις των Εὐρωπαίων (μὲ ντο διέσοδον), διφ δούν εναρμονίζομεν τελευτικὸν εἰς φεύγει. (Εἰσησθίω δὲ ἐν παραδόσῃ, διτὶ, τὸ πρόβλημα διαρρέεσδιαφόρου συγκεκριμένος τῶν διαστημάτων τῆς Ελληνικῆς ἐν γένει κοινωνίης, μὲ αὐτά τῶν Εὐρωπαϊκής κλίμακαν διορύνομενον ούτερον δυοείδεστον).

Ο κ. Γ. Λαριλέλετ, διμός, διπλός τρίνημονιστών, είς το σύμφωνο του «Νεοελληνική άρμονία» τοῦ «Εγκυμόντειδικοῦ Λεζικοῦ Ελληνιστερούδικην γράψει ὅτι «ὡς καὶ ἔσχοι γέλατική καταληξεις δύναται να διεργάθῃ ἡ πλαγία Cadence Plagale». Πρόκειται διμός μέλλον διὰ τὸ γυνετον, εἰς τὴν Κάρολακανήν Αρμονίαν ὑπάρχον, «Αἰολικὸν Ελαττον» (Π.χ. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ λα, υπὸ δίσοις μι. ὡς δεσποζοντα, υπάρχει λα, υπὸ φρεικόν, μι. εἰς τὴν ψε κλίμακην. Άλλι δ. κ. Λαριλέλετ δυτὶ τῆς καθαρᾶς (IV—I) Plagale Εύροιτοική κατολήξεις, γράψει εἰς δλα τὰ παροδείγματά του, τὸ βασικὸν μόνον φθογγόδημον τῆς ἐκατοτε δεσποζούσης εἰς τὸ μάστο (δις Pédale λέγει, ἐν φ. εἰς τὴν πραγματικότητα δεν πρόκειται ἡ περί «βίσσεως δεσποζούσης») ἀναὶ διμός καὶ τῶν ἀναγκαῖων τρίτου αὐτῆς Π.χ. Εἰς λα υποδειριον κλίμακα ἀντὶ μι. πολ δίσοις, σι. ὡς δεσποζοντα, υπάρχει μι. ψε, φα, λα, ἔνα καῦμα δηλ. φθογγόδημον δεσποζούσης καὶ υποδειτούσης. Πράγμα βεβαίος, τὸ διπλὸν εἶναι δύνατὸν να μεταχειρισθῇ εἰς ουνδέτης εἰς μελόδοματά του κ.χ. συμφωνίαν κτλ., διὸ νά γαρ οπτούσην ὑπόδειμν καὶ δι. διμός να τοποθε-

τηρή ή έναρμόνιας αὐτή και φας Norm και μαίνονται «Ελληνική» ή «έναρμονιστική» λαϊκών ή Εκκλησιαστικών ήμον δομάτων, ως πρώτει ο κ. Λαζαλέτ. Δια την παράλειψην δε όλωσσες της έδρα μπορεί βαθμίδος (υπό φυσικού άνετο υπόδοχοι ή άνατρεύοντος εἰς την Ελληνικήν Αρμονίαν, το «Αιολικὸν Ελαττίον» το όποιον καθώς έγραφον προηγουμένως, το μεταγειρίζονται και οι Εύρωταί ουνδέται (στανίνος βεβαίως και πρό πολλού ήδη) διά χαρακτηρισμού μιᾶς καλαιᾶς αντών έποχής μάλλου, ένας θηρακευτικού τιον γεγονοτος, μιᾶς καλαιῶν χρόνων καταστάσεως κτλ. (*Ιδε σχετικώς το μελόδραμα «Παλαιστίνα» του Πολέοντος, το κοντέττο έργον 132 του Μλέττοβεν, το «Ορυτόριον «Christus» του Αιστ και άλλα).

Ος πρός την χρηματοποίησαν δεσποζόντος της δεσποζόντος είς την καταλήξιν V—I όπο τού κ. Λαμπτελέτ (δηλ. αντί της δεσποζόντος αστ. σι, γε εἰς ντο έλατον χρησίς δεσποζόντος της πρώτης συγχρόνιας—ρε, φα δίσις, λα—καὶ εὐθίς μετά την τελευταίαν, πρώτη βαθμίας) σηματούμεν όπλως διτί δὲν πρόκειται έκσι, δικός καὶ πραγματικός, περὶ Νεοελληνικής έναρμονίσεως, ἀλλ' ὀπλοντάτα χρήσεως Εύρωπακών καταλήξεων (Wechseldorftheorie ή Λύδιος τετράτη + Δρόσιος ή κτην) καὶ μεσών, μὲν ὄπλους λόγους πραγμάτων γνωστῶν ήδη εἰς τὴν Εύρωπακών Αρμονίαν καὶ ἐπιμονίσιν. (Ἴδε ἀντέροι πρασιδείγματα). Πρέπει διως να σημιωθῇ διτί δ. κ. Λαμπτελέτ δὲν ἀναφέρεσι τὸ γεγονός αυτὸ τῶν Εύρωπακών καταλήξεων, ὅλα σημειοῖ τὰς ἀκολούθους εμεγαλειώδεις! πρόγματι παρατηρήσεις του: «ἢ ἔλαστρον ἀλιμαξίσεις την Νεοελληνικήν μονομιήν (11) συναντάται συχνά μὲ την διττήν ἀνιοδίσαν ἀλλοίσιαν τῆς Αῆς καὶ τῆς δῆς βαθμίδος καὶ μὲ την εἰδότην ἀπέχουσαν ἔνα τονον ἀπὸ τῆς τοιχῆς κατά τὸν ὄποδωριον τρόπον, ἐπομένοις εἰς τὴν ντο έλατονα κλίμακα ἡ τετραγηνή φράσεις καὶ ἡ ἐκτῇ λα φυσικὸν είναι φρόγγοι ιριστικῶς ἀνήκοντες εἰς τὴν περὶ ἡ διό λόγος κλίμακα». Δηλαδὴ κατά Λαμπτελέτ (μετατὰ ὄπλων) ἡ ίδια κλίμακα είναι συγχρένως ἔλασσων καὶ ὄποδωριος! Μή γειτονερα! Κατόπιν διως τῶν ἀντέροι λεγθέντων, περιστένει ἡ προσκόμιας ἐπικειμονιστῶν ποὺς ἀπόδειν τοὺς

έσφαλμένον τῆς διπροσωπίας αντῆς τῆς ἀπλικούμενού κλίμακος με βάσιν ἔδω τὸ ντό: ἦ εἶναι κλίμαξ αὐτῆς της ἔλαττον (ὅπως καὶ εἶναι εἰς τὴν ἐναρμόνιον τοῦ κ. Λα-μπτελέτ) ἡ ὑπόδρῳος κλίμαξ. "Επερού ἐ-κάτερον" (Εἰσιστήτο ἐν παρόδῳ δι τοι ἀλ- λοιώσεις φθογγοσήμων εἰς ελάσσονας καὶ μείζονας Εὐφωνικάς κλίμακας κατὰ τὰς ἐναρμονίας, εἶναι καὶ συνηθέστατον καὶ συχνής συναντώμενον. Τοις δυοις συνθέτων 19ου αἰώνος εἰς Γερμανίαν ί-δίως "Επίσης εἰς τὰς Ἑλληνικὰς κλίμα- κας καὶ μετέρη συντετάμενη ἀλλοιώσεις φθογγοσήμων, γνοίς αὐτῷ βέβαια να σημαίνῃ ἐνεκα τούτοις Εὐεριωπαιοῦντον αὐ- τῶν καὶ τῶν μελῶν τὸ χρώμα εἶναι ἀ- ποκτητοῖς καὶ τοῦ Ἑλλήνιον καὶ τῶν Εὐ- φωνικῶν, μετά τιμέραν πάντοτε γοῆσιν). Η γοῆσις ύπερ τοῦ ίδιου τῆς συγχορδίας σοὶ, σι θφεσίς, ρε εἰς φα τὸ ἔλατ. ἀντὶ σοὶ, σι θφεσίς ρε θφεσίς ὡς δευτέρα βαθμίς (κατόπιν πέμπτης πρώτη διὰ την γενικὴν κατάληξην) δὲν εἶναι τίποτε ὅλο ἔδω, η ἀλλοιώσεις τῆς πέμπτης, δι' ἐντύπωσιν διηρ. - πολι σίς βασικῆν ἐλάσσονα κλί- μακα φη με τὸ δόριον διλαττού τῆς Εὐ- φωνικῆς Αρμονίας.

"Οστε: Όκα τα μέσα καὶ αἱ προστά- θειαι τοῦ κ. Λαμπτελέτ "ἐναρμονίσεως" Ἑλληνιδὸν κλίμακον καὶ μελῶν με τὸ Νεοελληνικὴν δομονίαν. δις γούρει, δὲν εἶναι ἡ ἡ ροδ ἐκπονητηρίδων γνωστή τοις Εὐφωνική Αρμονίαις καὶ έ- ταιρούσιοις, έξαιροτατοῦντος τῶν δομάτων ἡμῶν καὶ ἀλλοίωσις φυσικὰ τῆς Ἑλλην- είσητος αὐτῶν. διτοι καὶ διν γίνεται γοῆ-

σις ἀφθονος Εὐφωνικῶν δρμονικῶν ἀρ- γοῖσιμῶν.

Τελειωτικαὶ θέσεις. Η Εὐφωνικὴ "Αρμονία καὶ ἐναρμονίας, παραγωγὴ καὶ ἀπόκτησις τοῦ Εὐφωνικῶν εἶναι ἀπολύ- τος αἰδονικοῦ να μεταφερθῆ εἰς θάλας ἡ την Εὐφωνην μελεδίας.

Ζον. Αἱ ἐναρμονίσεις μελῶν μη Εὐφω- παικῶν, καταστέφουν τὸ γρῦμα, τὸ σί- δος, τὴν συσκευήν, τὴν ποιότητα τὰς Ι- διότητας καὶ ὅλη τὸ ιδιαίτερη γορακτηρι- στικὰ τῶν μελῶν αὐτῶν.

Ζον. Εκάστη προστίμων μὲν διασθό- σων ἀπόμων, ἐναρμονίσεος Ἑλληνικῶν ή "Εκκλησιοτικῶν ἡμῶν μελῶν, δικυνίει διλοκήρωτικῶς τὸν έρασιτεργυμόν αὐ- τῶν, σύγουναι, μάδιθειον ναὶ ἐπιπολαιό- τητα.

Ζον. Αἱ Ελληνικαὶ δις καὶ τῆς Εκκλη- σιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, κλίμακες, δὲν εἶναι ἔλαπασσοντος μελῶν μελεδίας τοῦ Εὐφω- νικῶν. Είναι αὐταί, Φούγιοι, Διθοιοι, δι- ποδώροιοι, Λυδιοι καὶ, ὅλη σύγι το ἔλατ, ντο ἔλατ, φα ἔλατ, ντο μελέων καὶ σύγι καὶ διηρ.

Ζον. Αἱ αντανακτητικαὶ καὶ προσειρο- λογοι ἐναρμονίσεις, τετρικωνίαι καὶ ὅλα, δὲν εἶναι ἡ καταστροφὴ καὶ διευφωνι- σμὸς τῶν μελεδίων ἡμῶν.

καὶ ζον. Εκάστη τοιαύτη θρυσία καὶ ἐνεργεία ἐναρμονίσεως, πρέπει ν' ἀπο- φευγηται καὶ ἀποτελετηται καὶ συγαντο- μένη να περιφρονηται ολοκληρωτικῶς.

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Μουσικὸς Επιστήμων
Δρ. Φίλος Πανεπιστημίου Βιενῆς

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔ. Ι. ΘΕΩΤΟΥ

Η ΟΡΘΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΔΙΑΤΟΝΙΚΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ — ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΠΡΟΙ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΝ ΤΟΙΑΥΤΗΝ

Μετά τὴν ὑπέρθινη μαθηματικῶς τε καὶ πειραματικῶς ἀπόδειξιν τοῦ ἀδυνάτου τῆς διαιρέσεως τῆς διαπασῶν κλίμακος εἰς ἑπτάνοις ἡ ἐπογδόνος τόνους διάτης ἐν τῷ 3οι τεύχει τῶν «Μουσικῶν Χρονικῶν» δημοσιευθεῖσης πραγματείας μου, ἐπειδὴ ὃς ἐκ τούτου ἐκμήθη ἡ περιέργεια κολλᾶν, οἵτινες ἐπεδύμουν νὰ μαθαποῖαν εἰνεῖς ἡ ὄρθη καὶ ἐπιστημονικὴ διαιρέσις τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος, προστίθιον μοι καὶ με παρενέλεσαν νὰ

γράψω περὶ τῆς δρθῆς καὶ ἀκριβῶν διαιρέσεως τῆς κλίμακος ταύτης.

Τὴν διαίρεσιν αὐτῶν ἐπιτίμησαν, ὃς καὶ τὴν παράλησιν δὲν ἤδυνάμην νὰ μὴ λαβθῇ ὃς ὅμιλος. Οὐτενὲν ἐπιτήρον αὐτὴν προσυμπότατα γύρων αὐτῷ τε καὶ τὸν ἀναγνωτῶν τὸν «Μουσικῶν Χρονικῶν», προβαίνω εἰς τὴν διαιρέσιν τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος πρῶτον καὶ ἔκειται εἰς τὴν συγκριτικὴν αὐτῆς πρὸς τὴν συγκεκριμένην ταύτην.

Α'

Διαιρέσις τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος.

Εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς τὴν μουσικὴν διαρροχούσιν ὡς γνωστὸν, δύο διατονικοὶ κλίμακες, ἡ φυσικὴ καὶ ἡ συγκεκριμένη. Τὴν συγκεκριμένην κλίμακαν μεταγειρίζεται ἡ Εβδομάτικὴ μουσική, ἐνῷ ἡ ἡμετέρη μουσική, ἀκκλησιαστική τε καὶ δημοδῆς, ἔγει ἐν χοήσει τὴν φυσικὴν διαιρέσιν τῆς κλίμακος, ἡπέκτι πλοιελεῖται ἐκ δύο διοσιδόν τετραχόρδων, διεζευγμένων κατὰ τόνον μεζονος καὶ συγκειμένων. Εἰς δύος μεζονος ἡ ἐπογδόνος τὸν

ἔχοντος δίειαν μήκους χορδῆς $\frac{9}{5}$ εἶναι τὸς ἐλαστονος ἡ ἐπιλαντον, ἔχοντος δίειαν μήκους χορδῆς $\frac{9}{10}$ καὶ εἴς δύος ἐλαργίστου ἡ ἐπιδεκατοπεμπτον τόνου. Ε-
χοντος δίειαν μήκους χορδῆς $\frac{15}{16}$ οἵτινες τόνοι ἰσοδυνται ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἐπί τῆς χορδῆς μῆκος τοῦ τετραχόρδου $\frac{3}{4}$.

διάτη $\frac{8}{9} \times \frac{9}{10} \times \frac{15}{16} = \frac{3}{4}$ Τὸ δὲ δέσιο τετράχορδον τῆς κλίμακος, μετὰ τοῦ διαζευκτικοῦ μεζονος ἡ ἐπογδόνος τόνου ($= \frac{8}{9}$)

ἰσοδυνται ἀκριβῶς πρὸς τὸ $\frac{1}{2}$, ἢ τοι πρὸς τὸ
ζηταντικὸν χορδῆς διάτη $\frac{3}{4} \times \frac{3}{4} \times \frac{8}{9} = \frac{1}{2}$.

Η διαιρέσις αὐτῆς τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος ἔγνωστα τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ περὶ τὰ τέλη τοῦ Α' μετὰ Χριστὸν εἰώνος ὀλιμπάντος Λιδύμου τοῦ Ἀλεξανδρεῶ, καθὼς Κλαμδίος ὁ Πτολεμίος οὐαλογεῖ καὶ παραδέχεται, εἴναι δρθῆ καὶ ἀκριβῶς ἀκοντικός, δοιδυτικός καὶ πειραματικῶς, γνωστὴ δὲ εἰς τοὺς μελετήσαντας τὸ περὶ μουσικῆς σύγχονηα Κλαμδίον τοῦ Πτολεμαίου, ὀλιμπάντος ἀπὸ τοῦ 125—161 μετά Χριστὸν.

Η μουσικὴ κλίμακ ἡ διακασῶν ἀποτελεῖται εἰς δικτύο φθοργῶν. Κυρίως διοι-

διατελείται. Εξ' εκτὸς τοιούτον, διότι ὁ διῆδος φθόργος τῆς κλίμακος ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς δευτέρας διακασῶν, ηνοὶ τὴν βάσιν τῆς διετούς διακασῶν. Έκ τῶν ἑταῖο δὲ τούτων θρόγγων τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος παράγοντα ἑκτὸς κλίμακες διάφοροι ἀλλάζονται κατὰ τε τὸ ιέλος καὶ τὸ ιώσος, καθόπι ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἔχει βάσιν ἵνα ἐκ τῶν θρόγγων τῆς κλίματος.

Οἱ δικτὸι φθόργοι τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος ἡ διαπασῶν περικλείσιμην ἐπτα τονιάδα διαστήματα, ηνοὶ τρεῖς μετανοὶς ἡ ἐπούδους τόνους, δύο ἐλάσσονες ἡ ἐπειναντούς καὶ δύο ἐλαχίστους ἡ ἐπιδεκατοπεττους τόνους, οἵνας τονοὶ παράγονται τας ἑξῆς ἑκτα διαφορών τους συνφονίας.

Α'. τὴν διακασῶν συμφωνίαν.

Β'. τὴν διὰ πέντε τελείαν συμφω-

νίαν,
 Γ'. τὴν διὰ τεσσάρων τελείαν συμφωνίαν,
 Δ'. τὴν διὰ τριῶν μεγάλην τελείαν συμφωνίαν,
 Ε'. τὴν διὰ τριῶν μικρῶν τελείαν συμφωνίαν,
 Ζ'. τὴν διὲ ἐξ μεγάλην τελείαν συμφωνίαν.

Πρὸς καλλιτέραν κατανόησιν τῶν ἀνιστόριο συμφονιῶν παρατίθημε διάγραμμα τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος ἡ διαπασῶν ἀλλὰ τοῦ φθόργου Νη (do), εἰς τὸ δικοῖον διαγράμμα σηματεύονται τα ἑπτα τῆς χορδῆς μηκή των τονιασῶν διαστημάτων τα ἑπτα τῆς χορδῆς μηκή των συμφωνιῶν (=χορδῶν) συμφωνῶν τε καὶ διαφόρων καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν δονήσεων.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος ὑπὸ τούς ἀριθμούς.

Διακασῶν	Nη do	Πα re	Βου mi	Γα fa	Δι sol	Κε la	Ζιο si	Nη do
	4860	4320	3888	3645	3240	2880	2592	2430
Μήκη των διαστημάτων	9	10	16	9	9	10	10	16
	8	9	15	8	8	9	9	15
Μήκη συμφωνιῶν	1	8	4	3	2	16	8	1
		9	5	4	3	27	15	2
Άριθμ. δονήσεων	1	9	5	4	3	27	15	2
		8	4	3	2	16	8	

Οἱ εἰς τὸ παρατεθέμενον διάγραμμα βλέποντες, ἡ ἀλλὰ τοῦ φθόργου Νη (do) φυσικῆ διατονικῆ κλίμακη ἡ διαπασῶν παράγει τέσσαρας συμφωνίους συμφωνίας καὶ δύο διαφόρων τονιάς.

Αἱ τέσσαρες σύμφωνοι συμφωνίαι εἰναι ἑπτῆς:

α.) Ἡ διὰ τριῶν Νη—Βου (do-mi) μεγάλη τελεία συμφωνία (μῆκος χορδῆς $\frac{1}{2}$). (*)

β.) Ἡ διὰ τεσσάρων Νη—Γα (do-

(*) Τὴν διὰ τριῶν μικρῶν τελείαν συμφωνίαν παράγονται οἱ ἀλλὰ τῶν φθόργων Βου (mi) καὶ Ζιο (si) κλίμακες ὡς Βου—Δι (sol—sol) καὶ Ζιο—Πα (si—re). Εγει δὲ ἡ συμφωνία αὐτῶν λόγον παραπλακοῦν καὶ σύμμακτον προς τὸ μήκος τῆς χορδῆς τῶν ἀλιμαντῶν, ὃς

6 πρὸς 6 ἡ $\frac{5}{6}$ Παλικαριά δονήσ. $\frac{6}{5}$.

γα) τελεία συμφωνία (μῆκος χορδῆς $\frac{3}{4}$).

γ'.) Ἡ διὰ πέντε Νη—Δι (do-sol) τελεία συμφωνία (μῆκος χορδῆς $\frac{2}{3}$) καὶ

δ'.) Ἡ διὲ δικτὸ Νη—Νη (do-do) τελεία συμφωνία (μῆκος χορδῆς $\frac{1}{2}$)

Αἱ δὲ δύο διάφοροι συμφωνίαι εἰναι ἑπτῆς:

α') Ἡ διὲ ἐξ Νη—Κε (do-la) διάφορος συμφωνία (μῆκος χορδῆς $\frac{16}{27}$) * καὶ

β') Ἡ διὲ ἐπτά Νη—Ζιο (do-si) διάφορος συμφωνία (μῆκος χορδῆς $\frac{9}{10}$)

(*) Αἱ ἀλλὰ τῶν φθόργων Πα (re) καὶ Δι (sol) κλίμακες ἔχουν τὴν διὲ ἐξ συμφωνίων σύμμα-

B'

Σύγκρισις τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος
πρὸς τὴν συγκεκριμένην τοιαύτην.

Ἐὰν συγκρίνωμεν τὴν φυσικὴν διατονικὴν κλίμακαν πρὸς τὴν συγκεκριμένην τοιαύτην, θι (ἴσως εἴ τι παρέχουμε μεταξύ αὐτῶν διαφορούμενον) Πρὸς διαυγέλυντον δε τῆς συγκρίσεως καὶ ἔσπερθμαν τῶν μεταξύ τῶν δύο κλίμακων μπαρχούσαν διαφορῶν παραδεις ἀνωτέρῳ διαγραμματί τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος, παρατί-

θημεὶ ἐνταῦθα καὶ διαγραμματί τῆς συγκεκριμένης τοιαύτης ὁσαύτος ἀλλο τοῦ φύλληγον Νη (do) εἰς τὸ παλὸν διαγραμματί σηματιοῦνται δύο καὶ εἰς τὸ πρῶτον, ἥτοι τὰ ἐπὶ τῆς χορδῆς μήκη τῶν τοιναίων διαστημάτων καὶ τὰ τοῦ συμφωνῶν τε καὶ διαφόρων συμφονιῶν (=χορδῶν) τοιαῦτα καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν δονήσεων.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

τῆς συγκεκριμένης κλίμακος ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ.

Διακασσᾶν	Nη do 4860	Πα re 4320	Βου mī 3840	Γο fa 3645	Δι sol 3240	Κε la 2880	Ζω si 2560	Nη do 2430
Μήκη τον. διαστ.	9	9	256	9	9	9	9	256
	8	8	243	8	8	8	8	243
» συμφωνιῶν	1	8	64	3	2	16	128	1
		9	81	4	3	27	243	2
Αριθμ. δονήσεων	1	9	81	4	3	27	243	2
	8	64	3	2	16	128	243	

Συγκρίνοντες ἡδη ἀμφοτέρος τὰς κλίμακας φυσικὴν διατονικὴν καὶ συγκεκριμένην, εὑρίσκομεν αὐτὰς νὰ συμφωνῶσι μὲν ὡς πρὸς τὰ τετραχόρδα, διότι ὁμοφοτεραι ὀλοτελοῦνται ἐκ δύο φωνιδῶν τετραχόρδων, διεξαγμένων κατὰ τόνον μείζονα, νὰ διαφέρωσιν δῆμος ἀλλ' ἀλλήλων ὡς πρὸς τὰ τονισμὰ διαστήματα τῶν τετραχόρδων αὐτῶν, διότι τὰ μεν τετραχόρδα τῆς φυσικῆς διατονικῆς κλίμακος συγκινεῖνται, ὡς εἴδουμεν, εἰς ἕναν μείζονος

νον, παράγοντα διηλ. τὴν δι' οὐ πεγάδην τελείων συμφωνίαν Πο-Ζω (re-si) καὶ Δι-Βου (sol-mī), διεκπεμπάντων λόγον διειρητικὸν καὶ διορούμενον πρὸς τὸ μήκος τῆς χορδῆς τῶν ἀπόδιπτῶν, ὡς δι' οὐ παράγοντα τελείων συμφωνίαν παρούσην ἢ διηλ. τοῦ φύλληγου Ζω (si) κλίμακαν, δι' Ζω-Δι (si-sol). "Εγειρε δὲ ἡ συμφωνία τοῦ λόγου διειρητικὸν καὶ διορούμενον λόγον τοῦ φύλληγον τῆς χορδῆς τοῦ ἀπόδιπτον, ὡς δι' οὐ παράγοντα τελείων συμφωνίαν παρούσην ἢ διηλ. Ζω-Δι (si-sol)."

Η ἐπογδόν (= $\frac{8}{9}$) τόνου, εἰς ἕνδε ἀλλασσόνος η ἐπιεινάτου (= $\frac{9}{10}$) καὶ εἰς ἕνδε ελαχίστου η ἐπιδεκατοπέμπτου (= $\frac{15}{16}$) τόνου, τὰ δὲ τῆς συγκεκριμένης τοιαῦτα σύγκενται ἐκ δύο ἐπογδόνων (= $\frac{8}{9}$) τόνων, μεν ἕνδε λείματος, δῆτας μικροτέρου τοῦ ημίτονού κατὰ τι καὶ ἔχοντος δέδιαν μῆκους χορδῆς $\frac{243}{206}$, εἰς οὐ η

(*) Τα λίτιπα φυνάσσοντη τονοστορπίους δύο λείματα συμπλέκεται εἰς τὴν κλίμακαν παρούσαν διελεύματα μὴ συνακοντέοντα εἰς τόνον ἐπογδόνων. Προς ταῦτα συμπλέκοσσι καὶ καὶ οἱ δεσμοί φρενικοὶ αγγυερεῖς.

α) Γαυδέντιος ὁ φιλόσοφος Λάγης: «Τὸ σέ ημιτένειον καλεούμενον εἰδικόν ήτινον ημιτένειον λεγεται δέ κοινος ημιτένειον, ίδιας δέ λεπτός καὶ ἔχει λεγεν, διηλ. τὰ 256 πρὸς τὰ 243... ελλαττον μάρτι τὰ λεγέντα

μεταξύ τῶν ἀριθμῶν τῶν δύο διατραμμάτων παρατηρούμενη διαφορά, καθόσουν αἱ ἀριθμοὶ οἵτινες εξάγονται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῆς χορδῆς μηκῆ τῶν τονιῶν διατομάτων.

Πρὸς τούτοις εἰς τὸ παραπιθέμενον διάγραμμα βλέπομεν, ὅτι ἡ συγκεκριμένη κλίμαξ εὑρετική μόνον συμφωνίας, τὴν διαπλαστὴν (octave). ἢ δι' ὅπτω (μῆκος χορδῆς $\frac{1}{2}$), τὴν διὰ πέντε (μῆκος χορδῆς $\frac{2}{3}$) καὶ τὴν διατεσσεράρων (μῆκος χορδῆς $\frac{3}{4}$), τὰς δὲ ἀλλὰς τοσίς, ἵστοι τὴν διὰ 25 Νη—Κε (do-la) (μῆκος χορδῆς $\frac{16}{27}$), τὴν διὰ ἑπτά Νη

τοῦ διπλῶν ἡμιτονίου, διόπερ λείμμα ἐκλήπτη». (Γανδεντίου εἰσαγωγὴ σελὶς 15, σ. 15).

β') Ἀριστείδης ὁ Κοιντιλιανὸς λέγον: «Τοῦτον οἱ εἰσινικοὶ περισσοῦσι τὸν τονού τοῦ ἡμιτονίου. Κοινωνεῖ δὲ τοῦτον οὐκ εἰς τὰ δικιριεύματα, ἀλλὰ τὰ μετέκοντα καὶ ἐλαττόνα. οὗτον καὶ λείμμα τούτο τὸ διατόπιμα διὰ τὸ διατέχματον τῆς ισοτονίας ἀκάλλισσαν εἰς καλλισίν. (Ἀριστείδης Κοιντιλιανοῦ Βιβλίον Γ' σελ. 114) καὶ

γ') Νικόμαχος ὁ Γερασεῖνος λέγον: «Σύστημα δέ ουσιοῦ η διαπλαστὴ τίτη ὅπερ μέσης ἔως η νητης διπλοβεβλήσιν ἐν ὅκτῳ χορδῶις—τῆς τα δια τεσσαρῶν δύο τόνον καὶ ημιτονίου εἰσὶν, τῆς τα δια πέντε τριῶν τόνον καὶ ἡμιτονίου διπλογούσιος—οὐδὲ εἴδος, δέ δὲ τόνον, οὗτος εἰς νεωτέραν νομίζουσιν, ἀλλὰ εἰς πέντε τόνον καὶ δύο τῶν λαγούμενῶν ἡμιτονίουν, ἀλλά εἰ οὐδὲντος ημιτονίου τόνον διπλορχεῖ, τί ἐκεῖνος τένεν δέ εἰσιν ἀποτελεῖσθαι καὶ δέ τόνον διπλορχεῖν κατόπιν, τὴν δέ τοικου ἀκόδησθεν ἐν τοῖς κατὰ πλέον ποικιλίστατα σκοπινούσιαν συντίσαι: δέ οὐν καὶ ἐν τῇ προκαταμένῃ λέξει. Φιλάλεος λαγούν αρμονίαν δέ πέντε ἀπογύνει καὶ δύο διοιζεις τοιτέστι δύο ἡμιτονία, ἀκελεῖται: ἀλλὰ τόνον, ἀλλέρ δὲ δέ φλορδές πριστὶ τόνον» (Νικόμαχος σελ. 27, σ. 12). Τὰ πιο τῶν εργοῖσιν αρμονίαν συγγραφεῖν λεγόμενα ἀποδεικνύονται όπως ἐν παραγράφως, διὰ εἰς οἰδοντας η διπλασία τῆς διαπλαστῆς κλίμακος εἰς δέ πετζονας ἡ ἀπογύνη τόνον καὶ δέ τὸ λείμμα κατοχρηστικός λεγεται ἡμιτονίον. «Ἄλλος τε καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ ἐν τῇ διωρίᾳ διὰ τὸ διατόπιμα τη—τα καὶ σι—δο—μεταχριστεῖαι τὸ λείμμα τοῦ διπλούν ἐν τῇ πράξει ὄνομάτει ἡμιτονίον, δύος δέλλιος δὲν δύναται νὰ εἰσοδεῖ μηδηματικῶς οὔτε η διπλασία, οὔτε τὸ τετραχρόδον.

—Ζο (do—si) (μῆκος χορδῆς $\frac{128}{243}$) καὶ τὴν διὰ τοιωτὴ Νη—Βου (do—πι) (μῆκος χορδῆς $\frac{64}{81}$) ἔχει διαφόρων οὖσαν διατούσια νὰ παραγάγῃ πλείστας τῶν τριῶν συμφωνίας συμφωνίας, ἐνῷ ἡ φυσικὴ κλίμαξ, καὶ τῶν συμφωνῶν συμφωνίαν τούτων, τὰς διπλασίας παράγει καὶ ἡ συγκεκριμένη κλίμαξ, παράγει δὲ εἰδομεν, ἐπὶ πλέον καὶ τέσσαρας ἀκόμη τοιωτάς, ἵστοι Α', τὴν διὰ τοιωτὴ μεγάλην συμφωνίαν, Β', τὴν διὰ τριῶν μικρῶν τελείαν συμφωνίαν, Γ', τὴν διὰ 25 μεγάλην τελείαν συμφωνίαν καὶ Δ', τὴν διὰ 25 μικρῶν τελείαν συμφωνίαν, τὰς διπλασίας ποιοτάς, δὲς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς χορδῆς μηκῆ σύντονα, δρο μνωτέρας.

Οὔτε ἡ φυσικὴ διπλασία κλίμαξ εἰνε πλουσιότερα τῆς συγκεκριμένης κλίμακος κατὰ τέσσαρας συμφωνίους συμφωνίας. Συμβαίνει δέ τούτο δέ εἰ τῆς διαφορῶν τῶν τονιῶν διατομάτων τῆς μικρῆς κλίμακος απὸ τῇ ἀλλή, τῆς διαφορῶς ταυτῆς συνισταμένης κυρίας εἰς τὴν κατὰ κόρμα (μῆκος χορδῆς $\frac{80}{81}$) διαφοράν τοτὲ διάσπονος ἡ ἐπιενάτου ($\frac{9}{10}$) τόνου ἀπὸ τὸν μείζονα ἡ ἀπόγοδον ($\frac{8}{9}$) τόνον καὶ τοῦ λείμματος (μῆκος χορδῆς $\frac{243}{256}$) ἀπὸ τὸν διάσημον ἡ ἐπιδεκατόπεντον ($\frac{15}{16}$) τόνον (*). Είναι διλημμές διτὶ ἡ κατὰ κόρμα ($\frac{80}{81}$) διαφορὰ εἶνε διάσημη. Καίτοι μίκος εἶνε τοποτονούσιον μικρὰ διαφορά, ἐν τούτοις συντελεῖ εἰς τὸ νὰ διαφέρῃ ἡ μικρή κλίμαξ ἀπὸ τῆς ἀλλής καὶ νὰ ὀνομάζηται ἡ μὲν μία φυσική, ἡ δέ ἀλλή συγκεκριμένη.

Τὸ ἀνιωτέρω, ἔνσκα φειδοῦντς τοῦ γώ-

(*) Σημειωτέος διτὶ εἰς διάσπονα τόνος καὶ διὰ κόρμα (συντίται ἀκόμη δέ ποτε δέντρο) διάτονος $\frac{9}{10} \times \frac{80}{81} = \frac{8}{9}$. Καὶ δὲ λείμμα καὶ δέ κόρμα λοιπῶν μικρῶν πρός δέντρα ἀλλάζεται ἡ ἐπιδεκατόπενταν τόνον, διότι $\frac{243}{256} \times \frac{80}{81} = \frac{15}{16}$

φου τοῦ καλοῦ καὶ φιλοξένου περιοδικοῦ τούτου, ἐν συντομίᾳ διεθέντα ποστεύω νὰ ἴανον τοιόνδεναν ὀρκούντως τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἐπανετὴν φιλομάθειαν τῶν Ἑγγραφάντων παρ' ἑμοῦ νὰ γράψω περὶ τῆς δρῦῆς καὶ ἐπιστημονικῆς διαιρέσεως τῆς φυσικῆς διατονικῆς οὐλίμακος, διαιρέσια δὲ αὐτούς, ὡς καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Μουσικῶν Χρονικῶν» θτι ἔφεσῆς θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὰς σελίδας τοῦ περιοδικοῦ τούτου δρόσος μου περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς διαιρέσεως καὶ ἄλλων κλιμάκων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἔννοειται, ἐν συντομίᾳ πάντοτε.

Ἐν διτάσσει δὲ καὶ ἐν ταῖς οικουμεναῖς καὶ λεπτομερεῖς περὶ τῆς ἐπιτημοτικῆς διαιρέσεως διασῶν τῶν κλημάκων τῆς καθ' ὑμᾶς μουσικῆς, ὡς καὶ περὶ τῶν τονιάριον διαστιμάτεσφιν αὐτῶν. ἄποδε καὶ

μάτιν ἀκόμη τῶν ἔχουσιν μικρότερον τοῦ
ἡμετονίου διαστήματα ὑφεσεων καὶ διέ-
σεων ἢ ἔλεων ἐξαιρισμένων, θὰ ἀργὸν
μουσικὸς κόσμος, εἰς τὰ διὰ τὸν ἀριθμὸν
μουσικοπιστημονικὰ συγγράμματα ποτε
ἔστι τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Μουσικῆς. Ἐκ-
κλησιαστικῆς τε καὶ Δημόδονος, τὰ ὅποια
μένοντα ἀγενδοτὰ ἀτιγώς, ἀς εὐηγθύνουν
γὰ μὴ βραδύνοισι νῦν εκδοθῶσιν εἰς ἀγα-
θῷ τῆς ἡμετέρας μουσικῆς, τὴν δροῖσαν
ἐκ νεοτητὸς μοι ἡγάπησα καὶ κατὰ δύ-
ναμιν ἐκτελλείοντα.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔ. ΘΩΓΑΗΣ

THESE RECOMMENDATIONS ARE PRESENTED
BY THE STANDING COMMITTEE ON THE POLICY
OF THE COMMUNIST PARTY OF THE SOVIET UNION
TO THE XXVII CONVENTION OF THE COMMUNIST
PARTY OF THE SOVIET UNION HELD IN KIEV ON
25-28 APRIL 1986

(*Coniodiscus* sic to sejyo 4-5 rōe «Moyō *Yūshōzō* sōn nōn. *Shōyōzō* sōn 1931)

Ο “ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,, και τα παλαιότερα περιοδικά και την ιστορική μουσική, και τις δύο “ΦΩΡΜΙΓΓΕΣ,,

Γελλίθεντις επιτύχει και ο προσκεκληθεύμαντος χαρτοτύπος, γραφόντας ότι ταύτη ένα Καρυτικήριας Γοργονίας φύλλων φύλλων και πονεούσαν πάντα, διαπρεπούσες δε δικτύοντας και μακρινότατον κ. Χαροκόπειον Γαλαξίου εμπορευόντας από την πόλη.

Ο άγαλματος φίλος κ. Δημήτριος Περιστέρης, Ιατρός και μουσικολόγωντας τα σύγχρονα έργα της Ελληνικής μουσικής, ο οποίος έγραψε την έκδοση του Ιουνίου του 1999 της Εταιρείας Μουσικού Κόσμου, και βέβαιως διά διά, ή είδος, διά με έμφαση, μουσικότητης να έγγοραρδο συνδρομητής είς τὸν νεοφανέντα «Μουσικὸν Κόσμον» μα τὴν ἀποκαλύπτοντα γαράν του, «τὸν συναυγάνωμένην καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς ἀλλοτε ἐν τῇ Φωσφύγῃ». Εκ τῆς συστάσεως τοούτου φίλου καὶ συναγονι-

στοῦ, ενόπλη ἀμέσωις περὶ τοῦ σκοποῦ, οὐ
ἐπιδιώκει τὸ περιοδικόν, τὸ ὄποιον καὶ ε-
ζήτησεν νῦν μοι ἀποσταλῆναι μοι ἀπα-
στάλην ὑπὸ τῆς διειδήνυσεώς του μετα-
κολλητικῆς ἐμπιστολῆς της, ἵνα ευ-
βάλλω καὶ ἔγω, εἰς τὸν σκοπόν, καὶ τοὺς
πράττοις εὐχοίστως, ὅσον τὸ ἐπί ἔμοι
διὰ τῆς ταπεινῆς μου συνεργασίας, αρχά-
μενος ἀπὸ τῆς παρουσίης μου.

Τα δύο ποιτικά ταγμη τοῦ Περιοδικοῦ περιέχουν προγραμματικῶς τὸν ποιοτὸν κατέλληλην θεωρητικὴν καὶ τεχνικὴν. Λίγην διανοτοποιητικὴν δύε τοὺς θεωρητικὰς τῆς θεονομίας ήμιδὸν μονομηῆς. Πρὸς πάντος δὲ προστροφῆς διτιμόνεται τοῦτο ἀπὸ ποσόσωπου ἀντίστοιχον τοῦ ἐπιδιωκού-

του σκοπού, κατέχον μετά λόγου και γνώσεως τα θέματα, τα οποία σκοπεύει να διαχωρίσει τενδή τόσον θεωρητικώς δύον και τεχνικώς ἐν τῇ έφαρμογῇ, δις διεκπεινούντα τα κατ' ἐκλογὴν δημοπρεπέμενα διάφορα ἔντελα ἐκληπιστικά σχολατά, τα οποία βασίζονται ἐπὶ τῆς μουσικῆς γραμμῆς, γραφῆς καὶ τοῦ βροντῆς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας.

Τοῦ ἔτος ἐμοὶ δὲ αἰσθάνομαι καὶ δικράνῳ θεωρεόμενος διπλήν γοράν ἐπὶ τῷ ἔκδοσει ταῦτη, καθόσον μοι φαίνεται ὅτι ὁ «Μουσικὸς Κόσμος» συνεχεῖ τρόπον τύπον τον σκοπον καὶ τὸ προγόνια τοῦ Δάλατος ὅπε την διεύθυνσι, μουσικόν καὶ τοῦ 1910 ἐνδεόντος καὶ λόγῳ τοῦ Εθνοτικοῦ πολέμου είτε διακοπέντος μουσικοῦ περιοδικοῦ «Ἐθνικὴ Μόδα», μηνιαίου εἰκονογραφημένου μουσικοῦ καὶ θεοφορικοῦ περιοδικοῦ συγγράψιτος, δηγάντον τοῦ ἐν Αθήναις «Ἐθνικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου», τῆς δοτίας ἡ ἔκδοσις, λόγῳ τῶν μεταπολεμικῶν γεγονότων δὲν ἐπαγγλίσθη εἰσέτι, ἵν διατί ξανθός ἀναπλάσοι ἡ ἐμφάνιση τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου», κατὰ τὸ πλειστον. Διῆτι ἐν τῇ εὐθύνῃ τοῦ σκοποῦ τοῦ «Ἐθνικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου» καὶ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ, τῆς «Ἐθνικῆς Μόδας» περιελαμβάνετο. 1) Ἡ περιανάλογη καὶ διασωσίς τοῦ δημοτικοῦ φορατοῦ. 2) Ἡ μελέτη καὶ ξερνά τῆς τε ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Μουσικῆς καὶ τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν, δις καὶ τοὺς λοιπῶν ἡθῶν καὶ ἐθνικῶν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνικῶν Κοινωνιῶν, καὶ 3) Ἡ δημιουργία ἐθνικῆς μου-

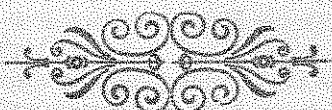
σικῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μελωδιῶν τῶν τε δημοτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ἀστικῶν. Καὶ τοῦτο χωρὶς ἡ ἔκδοσις τῆς «Ἐθνικῆς Μόδας» να παρεκάλυψε τὴν τότε ἐκδίδομένην «Φόρμηγα», καθαράς μουσικὸν περιοδικὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἃς πάλιν ἀποχος ἡ ἔκδοσις διεκόπη τοῦ δευτέρου ἥμηρη.

Τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1921, ἦτοι μετα δεκαετίαν ἥρξατο ἐκδίδομένη ὑπὸ τοῦ ἑγκοίτου φίλου καθηγητοῦ τῆς υπουργεῖς κ. Κ. Φάρου ἡ «Νέα Φόρμηγε», ὡς ἓντα πάντα ἐκκλησιαστικὸν μουσικὸν περιοδικόν, ἀλλα καὶ τούτου, λόγω τῶν δυσχερῶν μεταπολεμικῶν γεγονότων διεκόπη ἐντὶς τοῦ ἔτους ἡ ἔκδοσις.

Ἄλιθος ἐκνιδωτέονεν νῦν παθαίνειν ἀπὸ μουσικὴν μπροσφίαν καὶ μουσικὸν ἐκφυλισμόν, πατὰ τα δοῦλα ἐπικαίριος ἐργεταὶ νὰ διακόψῃ ἡ εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ἐμφάνισης τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου», τοῦ δοτίου εἰχόμαν νὰ εὔδοσθεν πλέοντας καὶ ἐπιτυγχάνεις ὁ σκοπὸς της ἐπιδιώκει. Καὶ δράττομαι τῆς εἰκασίας διὰ τῆς πορνότητος νὰ συστητοῦ εἰς τοὺς παλαιοὺς φίλους, συνεργάτας καὶ ἀγαγνώστας μου νὰ υποστηρίξωσι διὰ τῆς συνδρομῆς των τοῦ δοτίου καὶ ἐδικτυωτῶν τουτοῦ μουσικοῦ περιοδικοῦ, διότι εἰναι ἐθνικὴ ἀνάγκη νὰ συντηρηθῇ διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν πρόσδοτον τῆς ἡμετέρας μουσικῆς.

Ἐγ γραπταίνη τῇ 14-12-1929

ΧΡΙΣΤΟΣ Γ. ΒΛΑΧΟΣ
Διηγητός

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Πρός τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατες,

Ως γνωστόν τῇ Σεπτῇ Ἱεραρχίᾳ μία τολ μαζί ἡδικημένων τοξευών είναι ή τον Ἱεροφαλτών, ητις, ἐν δι παροική μενοις χρονοις Ἰατάτο εἰς την ἐπιστολήν αυτῇ θεσιν ἀπό τε ἡμίκης καὶ ὀλλήκης ἀποκεφαλίς, ὡς θεραπαινίς της θειοτέρας τῶν Θραίκων τεχνῶν, ἐκ ὀστάτων τῶν χρόνων τελείως παρημελήθη παρὰ τῶν δομοδίων οὕτω δὲ ή τῆς ἡμετέρας τάξιος ἀποτογος ἐγκαταλείψις συνεπάγεται καὶ τὴν ἀλειπτόληπτήν τῆς κατοίκου ἡμῶν Ἑκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, εἰς τελείαν δοπιμέσαι βαίνοντος ἀφίσιεν, γνωστοῦ δινος δι τὴν ἐφυγούσην ὁ ζῆλος τῆς Ἑλληνικῆς γειτναίας πρὸς ἐμμάθησιν αὐτῆς, ὡς μὴ ἐξασφαλίζουσης τὰ ἀνίλαγα πρὸς τοὺς καταβληθρούμένους χόπους ὥλικα διέλη.

Πρός αποτροπὴν δύνει τοῦ κινδύνου δλοσχερούς ἐκλείψιες τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ καὶ Ἐθνικοῦ ἡμῶν τούτων καινημάτου διτρού ἐν ἡμέραις χολεπαιζούσαις, αὐτούν διεσωθῆ, ἀλλα καὶ ἐν συνδυασμῷ μετα τῆς Ἑκκλησιαστικῆς ποιησίας καὶ ὑμνογραφίας, δρύγαντον τῆς Μητρὸς Ἑλληνός ἐχρησίμευτον ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτῆς πρὸς διάσωσιν τῶν τοιων τῆς φυλῆς ἡμῶν γαραγγών (γλάσσης, φραγκείας, καὶ Ἐθνικοῦ), καὶ ἀφορητην λιθόντες ἐκ τῶν εἰμενῶν χρέουσιν τῆς ποινινής, ητις παρηκολουθήσει τῆς ἐν τῷ Μητροπο-

λιτικῷ Ναῷ—προχείρως μάλιστα ἀνευ ἐπαρκοῦς ἐλλίσιγει ὑλικοῦ χρόνου προπονήσασ—ἐκτελεσθεῖσας ψοματιάς Ἀκολουθίας κατό τις διαγεγομένας Κυριακός, ἐπι τῇ καλῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συγκαίσεως τῆς Ἱερᾶς Σύνοδου τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας, λαμπρανομένη την τιμὴν καὶ τὸ υίκον ὑαρρός νά καρακαλεσθεί μάλι εὐσεβίστως, ὅπως ἐν τῇ ὑπερ δικαιοστεις τῆς πατρίου ἡμῶν Ἑλλ. Μουσικῆς ἐνδελεχεῖ μερινη καὶ τῷ πατρικῷ Λάτης ὑπέρ τῆς ἡδικησύνης τῶν Ἱεροφαλτῶν ταξιούς ἐνδιαφέροντι, εὐαρεστηθῆ νά προνοήσῃ πατρικῆς καὶ ὑπέρ ἡμῶν περιλαμβάνουσα ἐν τῷ ἐκπονουμένῳ περὶ Ἐνοριῶν Νόμῳ συγειώνη καὶ περὶ Ἱεροφαλτῶν διάταξιν, ἡς σχετικὸν ομόδιον. Καν εὐσεβίστως συνυποβάλλομεν.

Ἐκτι δι τούτωις διοσημειούμενα μετά σεβασμοῦ βαθυτάτου, Εὐλειπέστατοι

Ἐξ δύομάτων τῶν Ἱεροφαλτῶν

“Η Ἐπιτροπή

(ἔκπονται αἱ ἀπογραφαὶ)

Ἐκπονήσατε ὅτο τὸ αὐτὸν πνεῦμα συντεταγμένα ὑπερλημῆσαν εἰς τὰς Α. Ε. τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τὸν κ. Τύπουργὸν τῆς Πτζιδείας, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐπι τῶν Ἑκκλησιαστικῶν Κοινωνούλευτικὴν Ἐπιτροπήν, δικιαστὴν περὶ Ἐνοριῶν Νόμων προστεθῆ καὶ εἰσγρατική περὶ Ἱεροφαλτῶν διάταξις.

Β. ΜΕΡΟΣ

TH + IANOVYAPIOT

Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΗ ΠΕΡΙΠΟΜΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΉΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΉΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Δοξονυκὸν τὸν Αἴγαον

πώληση της Οικονόμου Θεοδώρου Ι., Σαΐδου.

$$\text{Hydrogen} \rightarrow \text{Helium}$$

БИБЛІОГРАФІА

⁹Αναγράφονται τὴν ἔκδοσιν πάντας περιοδικούς οὓς συγγράμματος ἐστὶ ἐποπτοῦνται τῇ γένετος Διευθύνσει ἐνός ἀντιτύπου.

ΤΗ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ
 ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΦΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων

ἐπὶ τῷ Οἰκονόμῳ Θεοδάσιῳ Ι. Θεοδότῳ

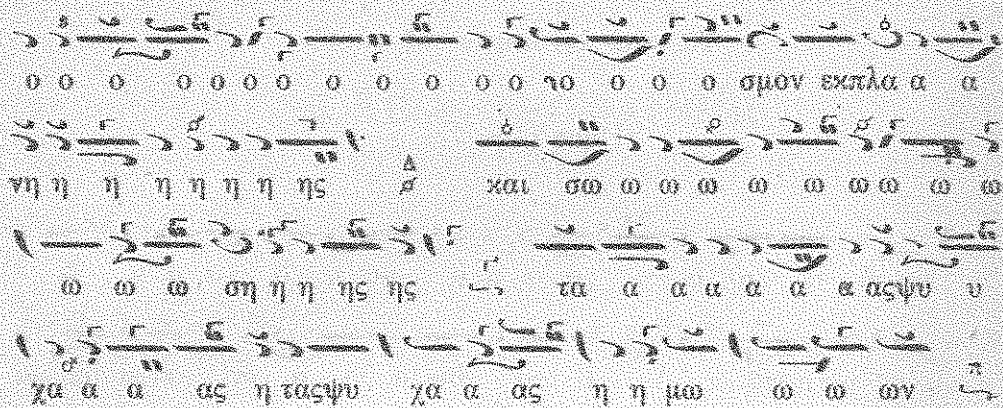
Ἄγιος ἡ μαρτυρία Πάτερ

Na a μα a a a o ta a e E o d a a
 a a v e i s i e i a a p e o i e β a a a l l o n o u o u
 Σω ω t i o o o a a n a β a l k o o o o μ e e e
 e v o s u φ o s w w w s i n a o t i i i i o n k a i e e
 e e x h i i i i i v o s x o o u v φ i η η n t o w
 Π o o δ o o o o μ o o o t o v o u o u u a a v o v μ e t o n η
 o a s o t i i θ a a a μ i i i i v a e p i i s t o e e
 e e e e φ i η e x o o o o o o o v e e x p l a a a
 v h s x a t o o w w o n s t a a c p u g a a a c η η η η
 μ o v

Τὸ αὐτὸν ἀρχότερον τοῦ αἵτοι.

Τίχος 2. πλ. 2

Να α α α α α α α α α α α α α α
 α να α μα α τα α - Ι οο δα α α α α νει ει ει ει
 α Α πι οι ε βα α α αλ λου ουΣω ωτη η η η η
 η
 α να α βαλλο ο μι ε ε νος ι φω ω ο ο ο ο ο ο
 ο
 ο ο α τι ι ον ~ και ε ε ε ε κλι ι και ε
 ε κλι ι νας ι χο ου φη η η τοι ο απρόδρο ο ο
 ο μι ω ~ ο τοι ου ρα νο ο η η η η με τη
 η
 ι θα α α α σι ι θα α μη η η η η η η η η η
 να ~ ε μι ι στος ε ε ε ε ε ψη ης ~ χο ο ο

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Οι λαμβάνοντες τεύχη του "ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,, και μή έπιστρεφοντες αυτά έντος μηνὸς τὸ βραδύτερον, θεωροῦνται συνδρομηταί αὐτού καὶ παρακαλοῦνται, δικας ἀποστείλωσιν ἡμίν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἵνα μὴ παύσῃ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ θ' ἀποτελλῆται μόνον εἰς τοὺς προπληρώνοντας την συνδρομὴν.

Γίνεται δεκτή πρός δημοσίευσιν πᾶσα σοβαρὰ περὶ μουσικῆς μελέτης.

Η. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΘΕΟΤΟΚΕ ΠΑΡΘΕΝΕ·

ώς φάλλεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῇ ἀριστηλασίᾳ

Ἐχος ἡ ἡ Πα χ

Θεο το ο κε ε ε επαρθε ε ε νε ḥ χαιρε κε
χα οι το με ενη η η η Μα αρι ι ι ι α ḥ ο Κε ν
νυ οι ι ος με ε ε τα α σου ον ḥ εν λο ο ο ο
γη με ε ε νη ḥ συ ν ν ε ε εν γη ν νατ αι αι
ει ḥ χαιρε λο γη με ε ε ε ε νος ḥ ο ι ιο ιο ο ο
ος τη ης χοι λι ι ι ας σου π ο ι Σω τη
ρα α α α ε τε κε ε ε ε τω ον ψυ χω ω ον η η η
η με ω ο ο ον

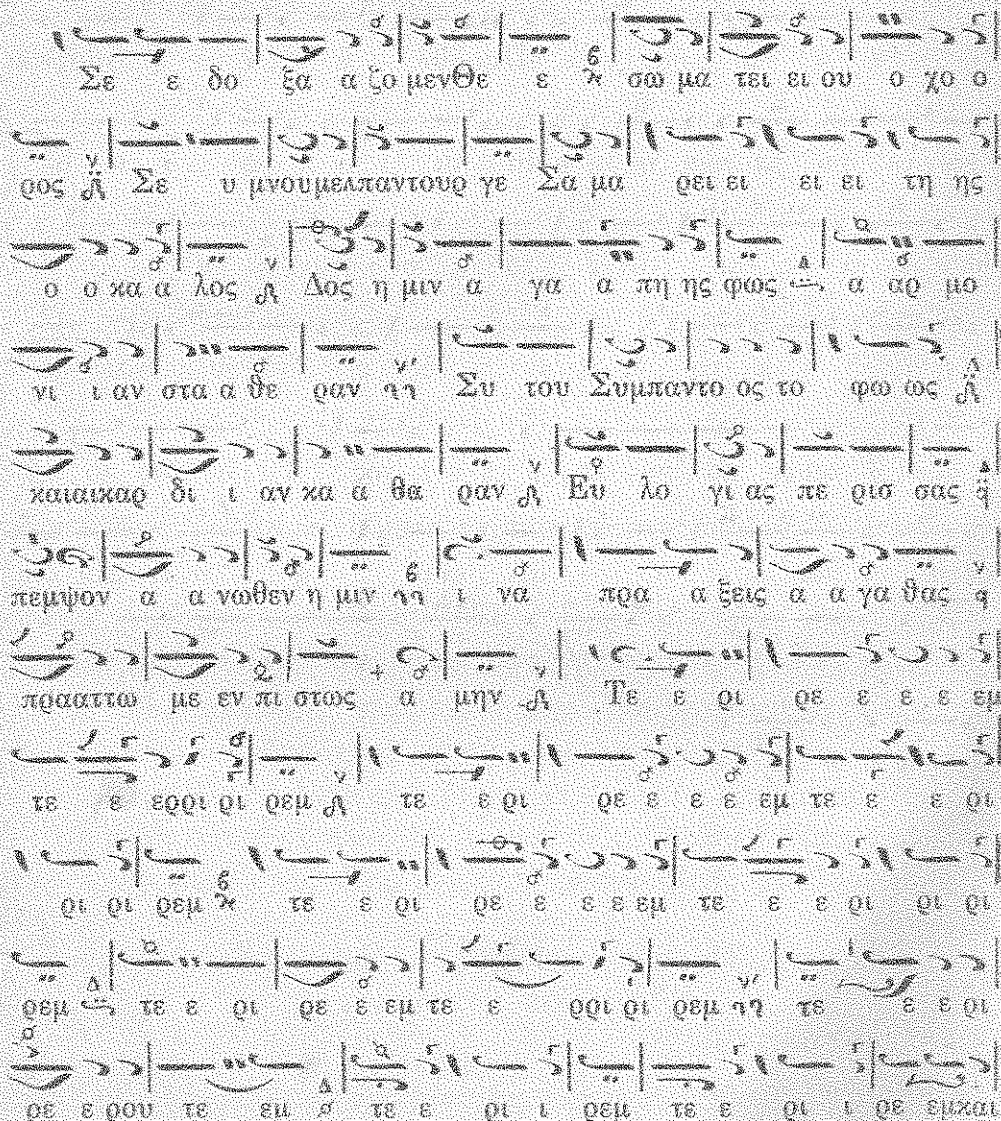

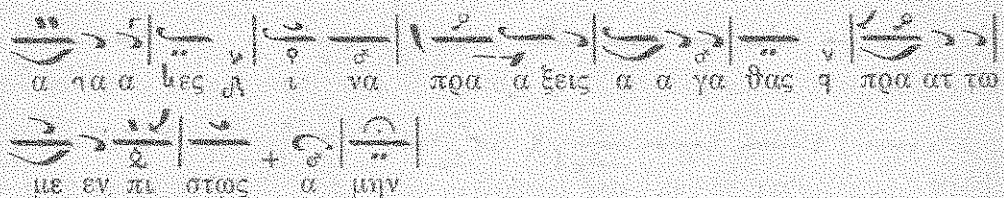
ΩΔΗ

Συντεθείσα και μελοποιηθείσα τώρα Δημητρίου Ηερισέων

Hxos A 5 Nn 2

Ρυθμὸς τοίσημος. Χρόνος μέτρους

ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΑΣΜΑ

Ο πληγωμένος στρατιώτης

Μουσική Δημ. Περιστέρη, Ποίησις Χ. Μαγνιώτα

Ηχος ξ α Πα ξ

Ρυθμός δίσημος

A' Σε μα οα χη ψη λα ξατλα με ε νος η χω οε
 B' Δεν του δι νει κα νε νας νε οα α κι δεν του

να χη καμ μασυν τρο φια η στοα τι ο της βα
 δε νει κα νειςτην πλη γη κα τα πι νει του

οσιαπληγω με ε νος η κα α που κα που ου στε νο αξει βα
 πονουφαρ μα α κι και αι χο ται ται ει μι ει χω ω μαστη

θεια η γη

Γ. Μια στιγή μη και ο η ρωσικοί μα α ται ην να κη
 δοξα ε κει ει με στε φα νι τε ε τοια
 δο ξα α κα νεις α ας θυ μα ται πι α αν δε
 α' θε ε λει ει πο τε να πε θα α νη π
 β'θε ε λει ει πο τε να πε θα α νη π

ΔΗΜΟΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

Η μελοχρονή

έκ τοῦ Μουσικοῦ Ταμείου Δημ. Περιστέρη

Ηχος ε Η

Ρυθμὸς ξέδονμος

Στο λι ξε ται λε είστο λι ι ι ξε ε ται αι αι αι
 στο λι ξε ται μια α με λα α α χροι οι νη

Στο λι ξε ται μια α με λα α α χροιον νη η η η
 με τη με οου λα α της τη η η λα α νη π
 για α να α παι στο ο ο λα α α νη η γι οι η
 μα α λα αμ μα και αι αι το ο ο βα α ι οι

Στολίζεται [μιά] μελαχροινή,
 με τη μεσοῦλα [της τη λιανή].
 Γιά νά πάγ στο πανηγύρι
 μάλαιμα και τζοβαίρι.

Κι' δσ' δρχοντες την είδανε
 δλοι τη χαιρετήσανε
 δλοι τα καπέλα βγάνουν
 κι' δλοι τεμενά της κάνουν.

Κι' ένα μικρό δρχοντόπυνλο
 μικρό κακετανόπουλο
 Μάγδε το καπέλο βγάνει
 μάγδε τεμενά της κάνει.

Κινάσι και πάγ στη μάνα του
 Μέσ' τα δάκρυα κυλισμένο
 σάν νά τσειχανε δαρμένο.

Μάναι μιά κόρη πούειδα γώ,
 φορούσε γειολφινό σταυρό,
 Σήμερα στο πανηγύρι
 μάλαιμα και τζοβαίρι.

Μάναι νά την έφυληγα
 "Εδινα και τάλογό μου
 νά την πάρω στο πλευρό μου.

Τὸ σήμερον ἀνατέλλον νέον ἔτος

~~~~~ 1930 ~~~~

εύχεται ὁ "Μουσικὸς Κόσμος,,
 εἰς πάντας τοὺς συνδρομητάς,
 ἀναγγώστας καὶ φίλους αὐτοῦ
 παναίσιων καὶ πανεύδαιμον.

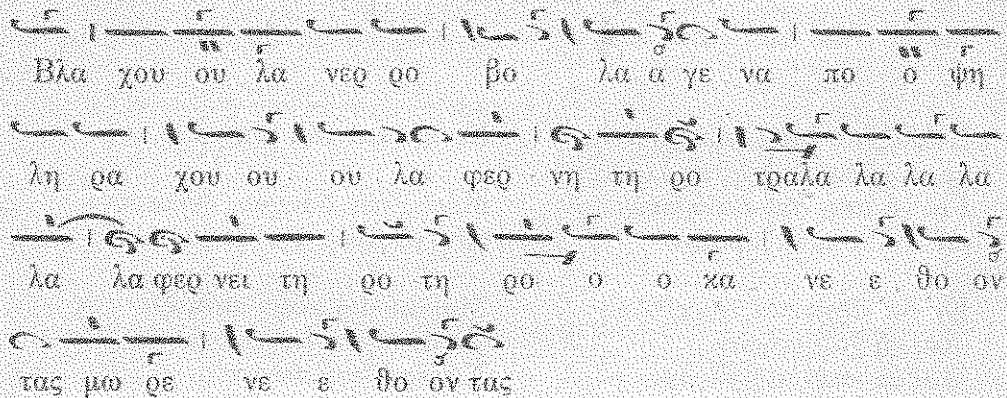
Ξτερον

εκ τοῦ Μουσικοῦ Τακείου Δημ. Περιστέρη

ΤΗ Βλαχούλα

*Ηχος Λ. 7

Ρυθμὸς τετράσημος

Βλαχούλα νέρροβόλαγε
 νάπο ψηλή οαχούλα
 φέρνει τή ρόκα νέθαντας,
 τ' άδράγτι της γεμάτο.
 Κι' δ Βλάχος τήν άπαντησε,
 στέκει καὶ τή ρωτάει.
 «Βλαχούλα ποῦμεν ἔρχεσαι,
 καὶ ποῦμεν κατεβαίνεις;»
 — Άπο τὸ σπίτι μ' ἔρχομαι,
 ἵς τὰ πρόβατα παγαίνω,
 Πάγω ψωμὶ τοῦ πιστικοῦ,
 τσαρούχια τοῦ τσολάνου,
 πάγω νὰ μάσω τὸ τυρί
 νὰ πήξω τή γιασόντη.

ΑΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

6. Φῶς Λαρόν.

Το ἑκκληρωτικόν τοῦτο ἄσμα ἀποτέλλεται πρὸς ἥμας ὅπο τοῦ Γοργοπάτεας τῆς Ἀργειοπόλεως Ἀθηνῶν καὶ Ειωνῶν Φιρένεα, διτὶς καίτοι λιον πολυάρχολος, καταγίνεται εὐδοκόμος καὶ εἰς τὴν μελοποίαν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσπειρος αἵτοι Προΐον δὲ τῆς ἐναρχολήρους αἵτοῦ ταῦτης είναι καὶ τὸ «Φῶς Λαρόν», ὅπερ ἀδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ δεν τεύχος τοῦ «Μουσικοῦ Κοσμοῦ» καὶ ὅπερ, ψαλέν ἐν τῷ Καλεγίνῳ τοῦ Παποκοκούφαντος Αποστόλου Νέστου καὶ Παύλου ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν Αναβόλην Ιεροῦ Βούρχου τῷ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ξην 1928 καὶ 1929, τελετουργοῦντος τοῦ Μακαρωπάτου Αρχιεπισκόπου καὶ παρόντον τῶν Σεβασμοτάτων Συναδίκων Αρχιερέων καὶ πλήθος εὐσεβῶν, ἔτυχεν ἐκδίμου ἐπιδημίας καὶ ἐπαίνων.

***

7. Δοξαστικὸν τῶν Αένων τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Το δοξαστικόν τοῦτο ἀπέστειλεν ἥμιν δρουτιφύλτης τοῦ ἐν Αθήναις Τερού Νοοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου (Πεντακόντον) καὶ Γραφογροῦ Ευ Παπαεμμανοῦρη, ἵνα καὶ ἐμελοποιήσῃ.

Ο κ. Γ. Ε. Παπαεμμανοῦρης τυγχάνει εἰς τὸν καλλιρυνοτέρον ἴεροφυλάκιον τῆς πόλεως ἥμιν. Αγοραίσται δὲ μετὸ φιλοκονίας καὶ σόντος περὶ τὴν μαλοποίαν. Προϊόν δὲ τῆς φιλοκονίας αἵτοῦ τυγχάνει καὶ τὸ δημιουργεῖν δοξαστικὸν αἵτοῦ.

***

Εύχετήριον ἄσμα ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ κ. Ἐλ. Βενιζέλου.

Ο ἡμέτερος Διενέδυτης, διτὶς πρὸς τοῖς ἀλλοῖς κέχτηται καὶ τὸ πᾶνταν

τοῦ σπιζουμενού, εἰδήσ, ὡς ἐπιημοροῦθη ἐν Κονσταντινουπόλει ἐκ τῶν ἑρμηνεοῦμέν τοὺς ἐν Λονδίνῳ γέμιμυς τοῦ κ. Ἐλ. Βενιζέλου ματά τῆς × «Ελενας, ἐστιχούργης τοῦ ἐν τῷ Σῷ τεύχει τοῦ «Μουσικοῦ Κοσμοῦ» δημοσιεύσεν εὐχετήριον ποιημά, ὅπερ καὶ πελοποιήσει, ἀπέστειλεν εἰς Λονδίνον ποὺς τὸν κ. Εισιθέριον Βενιζέλον, διτὶς ἀπίρτηται εὐχαριστῶν.

***

8. Η πρὸς τὸ ἐν Αίγιῳ Σωματεῖον «ὁ Καλὸς Σαμαρείτης» φόδη τοῦ κ. Δημ. Περιστέρη, ιατροῦ, τὸ σχολικὸν αἵτοῦ ἄσμα καὶ τὸ δημόδη αἵτοῦ φοιματὴ «Μελαχροινή» καὶ «Βλαχούλα.»

Τα δοματα ταῦτα ἐστάλησαν ἥμιν ὅπο τοῦ ἐν Ροδοδάρη τοῦ Αίγιου ἀγαπητοῦ φίλου καὶ πατέριου οἰνεργάτου ἥμιν διαπρεποῦς δὲ ιατροῦ καὶ ἐγκόστου πονηστολόγου κ. Δημητρίου Περιστέρη, διτὶς τυγχάνει καὶ συνθέτει αἵτον Δικούγει δὲ τὰ δοματα ταῦτα εὐονθίμα καὶ τεχνητερισσή. Εκ τῶν δοματων τούτων ἡ «Ωδή», ψαλεῖται ἐν Αίγιῳ κατὰ τὰς ἔρωτας καὶ πανηγυρεῖς τοῦ Σωματείου «ὁ Καλὸς Σαμαρείτης».

***

10. Η Γειτόνισσα.

Αξιεπάνοντι προπτερεύεις πρὸς οὐλιγήν δημιουργῶν ἥμιν δοματων καταβάλει καὶ δὲ ἐν Αθήναις διατίθεται κ. Αλόδιος Νικολαος, καταρτίστας ἀκαδήμιος την τούτων Σούλλογήν ἐν τῆς δοπιάς ἐν τυγχάνει καὶ τὸ δημιουργεῖν ἡ «Γειτόνισσα».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Η δια δευτέραν φοράν εποπτηριχθείσα πεθασμανής παρά τοῦ γνωστοῦ δημοσιογάρου κ. Φαλτάτης γνώσην, διτά αἱ Τογγάνινη ἡ Γύρτοι είναι οἱ κωμοτεροὶ δημιουροὶ τῆς δημόσους Ελληνικῆς μουσικῆς, είναι εντελῶς μοτήρικτος καὶ μπορεῖ εύλεκτρινός διότι είναι πιθανόν νὰ κιτίρω τὸν καλόν μου φίλον, μπορούμενος νὰ θέσω τὰ πράγματα εἰς τὴν θεσινούν. Άπο μουσικῆς ἀπόλειος.

Απεναντί τῶν ἔκατον ἐπιχειρημάτων, ταῦτα πολεμεῖσεν ὁ οἰκιάτης εἰς τὴν αλθουσαν τῆς Αρχαιολογικῆς Επαρχείας, διὰ νὰ στηριζεῖ τὴν θεωφόριν του ἀρχεῖον, καμία, μία ἀπλὴ ἐρώτησις διὰ νὰ διλέσῃ τὸ φανταστικὸν οἰκοδόμημα τοῦ κ. Φαλτάτης: «Πῶς ἐδημιούργησες ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ ἀφοῦ, ὡς γυνωστόγ, οἱ Γύρτοι είχον ἀπεκλεισθῆ ἀνεκαθεν, ὡς μιαροί, ἀπὸ τὴν Εκκλησίαν»;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν θὰ εἴη ἀπάντησιν δ. κ. Φαλτάτης, διότι ἐδῶ δὲν ἔπαρχον τούρκικα ἐπίδετα τῶν Γύρτων, διὰ νὰ πιστῇ ο θεωρόν μάτιά ὡς παραφθορας ὄνοματον ἀρχαίων φύλων, ὅποις ἔγινε χθὲς ἐρυπενέας ἀρελδὸς τοῦ Γιαβεΐ (τογροποτὶ φράσιος) ὡς ἀπογόνους τῶν Ιαβούσαιον καὶ τῶν Καρά-Γιάντηδες (τογροποτὶ μαθίσους) ὡς ἔλεοντας τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τῶν αρχαίων Κάρων (καὶ διὸ τοστοὺς παλαιότεροι διδοσκαλοὶ ημιηγενεῖς τὴν λέξιν «τανταλόν» ἀπὸ τὸ «πλάντα λιώνεις» καὶ τὴν λέξιν «γαδάρος» ἐπὶ τοῦ «αἱ λέρεσθαι»!). Τὰ ἐπιχειρημάτια μάτια καὶ τὰ ἀλλατὰ ἐδυνολογικά, πει τῆς λέξικης τῶν ὅποιων ἀλλοὶ είναι ἀποδιώτεροι νὰ κοίνουν, δὲν ἔχουν πέρασιν εἰς τὸ πεδίον τῆς μοτηκῆς ἐργάνως, ὅπου τον λόγον ἔχουν τὰ γραττά καὶ τὰ ζωτανά σταύρια τῶν Ελλήνων λαῶν, ή τα εαυτηρατοκή, οἱ ἥροι, οἱ κάμικες, οἱ φρύνοι καὶ η γλώσσα, ποιμήματα ἀγνοούτα τίς τοὺς Γύρτους.

Τὰ ἀνωτέρω διὰ προστιν διὰ νὰ κομινίσουν τὸ γύρτικο παλάτι τοῦ κ. Φαλτάτη.

Δεδομένου διτά ἡ δημόσιη ἡμέρη μουσικῆς παρουσιάσει διτά μὲν χαρακτηριστικὰ γυμνάς ἀδελφῆς τῆς Βιζαντινῆς — κατὰ τὴν ορολογίαν Ελλήνων καὶ ξένων μουσικολόγων — διαλίσται, φέτος δράχμης ἡ διαι τεωφοία τοῦ κ. Φαλτάτη, τὰ ἐπιχειρημάτια τοῦ ὅποιου είνε κατὰ τὸ πλείστον τοι βίρρημα ἀπὸ τὰ παλλιά.

Ἄλλη μιλεύουσα ! Οἱ Γύρτοι, πων ξένοιαν μακρούν τῆς Εικαστρίας δις μαστί, ξένοιαν καὶ μαστόν τῆς Ελληνικῆς κοινωνίας ὡς τοιοῦται, ξένοι ποὺς τὰ μεσομήτητα καὶ τὰ ιδιαίτερα τῶν Ελλήνων, τὰ ὅποια καθιερεύεται εἰς τὰ γνήσια προϊόντα τῆς λαϊκῆς μούσικης. Τὰ ηροικά τραγούδια, τεν τὰ ἐδημιούργησαν ἐπτευναμένην ἀνδρες τοῦ ἔμνους, ἡ ψυχὴ τῶν ὅποιων επαλλέτε απὸ τὰ μεγάλα καὶ εὐηγέρη αισθηματα τῆς ειδοφελείας καὶ τῆς φιλοτιαρίας, δὲν ἡτο δινατόν νὰ δημιουργηθούν ἀπὸ ἀλογοπλέττας, κατασκόπους καὶ ποδότος, (ὅπως θύμασε τοὺς Γύρτους δ ὁ αιλοτής).

Τὰ λιγκά τραγούδια, ποὺ ζωγραφίζουν τὴν ἀγγή τοῦ Ελλήνων, δὲν ἡτο δινατόν νὰ προελθουν ἀπὸ πρακτικοὺς δργανοπαίκτας (τοιαλιτζήδες) δργιαστιῶν καὶ λορμικῶν κατὰ τὸ πλείστον σκοτῶν. Ή δὲ τόσους ώραια καὶ πλαστικὴ γλόσσα τοὺς δοματούς αὐτῶν, η γλόσσα σύγγελης μελοδίας, δὲν ἴμπορος τοτὲ νὰ προσέληπῃ ἀπὸ πληντας τοντοκούντρους, ή ἐλληνικάδεις τῶν δικιών περιωδέστο μέρος δοχάτων εἰς ἀσθένους θύρες καὶ εἰς ὄλη γα— ἐπαγγελματικής λέξεις «μιτακίνα νὰ γανάνωμε» καὶ «μίλος— μίλος νὰ φιλινούμε» !

Αλλ' ἀς διφίσσουμε δι' αὐτά καὶ ἀς εξαταρίνει τὸ θηροχειτικόν στοχεῖον. Διότι πολλὰ τραγούδια ἔχουν στήχων, οἱ διπομαρσιμούροι οἱ οἱ κωμηταὶ τῶν ήσαν δημόνων Ελλήνων, ἀλλὰ καὶ Χριστιανοί. Η

μάρνα π.χ. ποὺ κομίζει τὸ λαιδί της. Λέγει μεταξύ ὅλων καὶ τὸ ἔξῆς νανούρισμα:

«Κομήσου μέσ' στὴν κούνια σου
καὶ στὰ παχιά πανιά σου,
καὶ Παναγία ἡ Λέσπονα
να ἀναι συντροφίας σους.

Καὶ ὅταν τὸ παιδί μετράλωπή ή μαννά
ἀκούει τὴν συμβούλη τῶν γεοργοτεύσουν,
νὰ τὸ στέλλῃ στὴν Εγκλησία καὶ στὸ Σχολεῖο:

«Καὶ στελέ τὸ στὸ δάσκαιλο
γράμματα γιὰ νὰ μάθῃ
νὰ μπαίνῃ νὰ καλανούχῃ
νὰ βγαίνῃ νὰ διδαξτῇ».

Καὶ ὡς μέγα ἀξιώμα ἔμερώσιν οἱ εὐ-
σεβεῖς ἔκεινοι ἀνθρώποι τὸ ιερατικὸν καὶ
ηὔχοντο εἰς τὰ καλά παιδιά:

«Θεός να τὰ πολυχρόνια,
νὰ βάλουν πετροαχύριο.

Άλλὰ καὶ στὰ τοαγούδια τοῦ γάμου τὸ
δρομοκευτικὸν στοιχεῖον εἶναι διάχυτον:

«Ο Παναγία Λέσπονα
μὲ τὸν Μονογενῆ σου
στ' ἀνδρόγυνο ποὺ μὰ γενῆ
νὰ δώσῃς τὴν εὐηγή σου.

Σαῦ ταύτο, Παναγία μου,

Ἐνα χρυσό καντίμι
να τοὺς ταριμάσῃς καὶ τοὺς διὸ
στὸ χέοι δακτυλίδιο.

Άλλα καὶ εἰς ὅλας περιστάσεις τοῦ
ἰδιωτικοῦ βίου ἐνθυμούνται οἱ καλοὶ ἔκει-
νοι ἀνθρώποι τὴν φρονκείαν τῶν Εὐθυ-
νοῦντων προστίθιον τὸ τοστικὸν ποὺ λέ-
νετ:

«Γιὰ τὸ καρδιό ποὺ ἀρμενίζει
στὴ μέση τοῦ πλάγου,
στὴν πρικινή βάνουν τὸ σταυρό,
στὴν πλάφη τὸ Βαγγέλιο
καὶ στὴ δεξιὰ του τῆς μεριά
κόδηι αρρωτόνιασμένη
καὶ βασταγε στα χέρια τῆς
την Παναγία γραμμένη,
την Παναγία καὶ τὸ Χοιστό,
τοὺς δόθεζα Ἀλοστόλους».

Φυσικά οἱ «Σταυροί» καὶ τὰ «Βαγγέλια»

δειγνύονται δηλα τοὺς Γύρτους, ἀλλα τοὺς
χαλίνες Χριστιανούς, ποὺ λοιπαν κάντα νὲ
τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην προ-
τὴν φορτείαν ή ἀνάμειξ τοῦ θρησκευτι-
κοῦ στοιχείου δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκαίησοι
διοτι οἱ ανθρώποι τῶν χρόνων ἔκεινον δὲν
ἔκουντον βίαια χωρὶς τὴν φορτείαν, ἀλό-
η καὶ διαν ἔπειναν νερό ἀφούντι τὸ στ-
υεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ήτο τα ποιηματά των
ἀνεύγνυν πολὺ συγνά τους αγίους, ἔφι-
λον ἀσπατα ἐκκλησιαστικοῦ, ακομὴ καὶ εἰ-
τα σηπλοσια, ή ἐφοριατικαν μὲ σκολο-
ἐκκλησιαστικοῦ τὰ κατικά τον ἀσπατα.
Λείπαντα τῆς ἐπιδρώσεως πάντης εἶναι εἰς
τὰ δημοτικὰ μᾶς τραγούδια καὶ τὰ εύφο-
ριγκα να, χα, νο, χα, ποὺ εἶναι συνηθέστατα
εἰς τὰ ἀσπατα τῆς Βιζαντινῆς Μουσικῆς
κακίως καὶ τα περιέργα ἔκεινα «τερφεσεῖ»,
μὲ τὰ διπλαί τοιχίλλοντα οἱ καλοφόρωνι
εἴριαι καὶ τὰ Κοινωνία, ἥποι τα λεγό-
μενα «Κοινωνία».

Φυσικά αυτά τὰ ἐμελοποίησαν ἀνθω-
ποι ἔχοντες σχέσιν μὲ την Εγκλησίαν καὶ
τὰ ἔναλλον χαστικανοὶ εὐχαριστούσαντι
ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μελοδίας καὶ δηλ
Γύρτου.

Δέν εἶναι ποδαρόν, νομίσω, δι' ἀνθω-
ποὺς τῆς εὐρώπης καὶ τῆς Φιλοτονίας τοῦ
κ. Φαλτάτης, νὰ περιοῦν μὲ μὰ παθόν πι-
νελά τὰ λεικά πρόσωπα τῆς ἐλληνικῆς
μητρολογίας, διὰ νὰ παρονταίσουν ως ογ-
γενεῖς των Γύρτων ἀσπατα ὅποις τοῦ Α-
πόλλωνος, τοῦ Αχιλλέος, τοῦ Οφέρος
καὶ τῶν Μοσοῦν, ή μανόλια αὐτῆς εἶναι
ποδσκαιον καὶ ἔβολειφται ἀσπατος καὶ το
καρπού τῆς κατικάζει. Το ἀνεξίτηρον χώρα
διέκειται εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κάτιν, δις
ἐπιτυχῶς ἔχαρακτήσιος τοὺς Γύρτους δὲ
κ. Φαλτάτης.

«Ἄσ σφήση λοιπὸν τὸ ἀντιπαθητικὸν
απὸ ξόργον εἰς κανένα διανοούμενον προ-
εύχαμενον ἐκ τῆς φύλης τῶν Γύρτων, διότι
διὰ ὑπάρχη τούπαγιστον ἐν ἐπιχείρημα
οτι «το ἀινα νερο δὲν γίνεται».

Κ. Δ. ΠΑΠΑΛΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔ. Ι. ΘΕΩΤΙΔΟΥ, Θ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΠΕΙΡΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ ΑΥΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 96)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ. Περὶ Μαρτυριῶν

§ 38. Οι χαρακτῆρες τῆς πινότητος, κατοι δηλούντων ἀνάβασιν καὶ κατάβασιν τῆς φωνῆς, δὲν ἔχουσιν ὅμως ἐκαστος ἀριστερένον τινα φθόγγον, ἀλλα λαμβάνουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ φθόγγου τοῦ προηγουμένου χαρακτήρος, οὐ ἐκ προηγουμένων τινῶν σημείων, τὰ οποία καλοῦνται *Μαρτυρίαι*.

§ 39. Αἱ Μαρτυρίαι οὐδόλιας ἀπαγγελλόμεναι, τίθενται ἐν τῇ ἀρχῇ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ μέλους. Καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ μὲν τοῦ μέλους τίθενται ὡς ἀφετηρίαι ἄρινοι, χαρακτηρίζουσι τὸν ἥχον τοῦ μέσατος καὶ δοῖσσοι τὸν φθόγγον τοῦ ἀμέσως ἐπομένου χαρακτήρος, καλοῦνται δὲ *ἀρκτικαὶ μαρτυρίαι*. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ μέλους τίθενται, δηλοῦντων τὸν φθόγγον τοῦ ἀμέσως προηγουμένου χαρακτήρος ποὺς ἀσφάλειαν τοῦ φάλλοντος.

§ 40. Ἐκαστος ἥχος ἔχει τας ἀρκτικαὶς αὐτοῦ καὶ τας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μέλους τίθενται *Μαρτυρίαι*, περὶ τῶν ὅποιων γί-

νεται λόγος ιδιαίτερος ἐν ἑκάστῳ ἥχῳ.

§ 41. Έκαστη Μαρτυρίᾳ, δογμά διρρή τας ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ μέλους τίθενται, συγκειται ἐκ τοῦ ἀρκτικοῦ γραμματος τοῦ φθόγγου, τὸν δπισιῶν δηλοῖ, καὶ ἐς ἑτέρου τινὸς σημείου, παριστῶντος τὸν φθόγγον, τὸ γένος καὶ τὸν ἥχον, εἰς τὰ ὅποια ἀνήκει τὸ μέλος.

§ 42. Τα σημεῖα τα παριστῶντα τοὺς σχετικοὺς φθόγγους, τὸ γένος καὶ τὸν ἥχον τοῦ μέλους ἐν τῷ διατονικῷ γένεσιν τα ἑπτῆς τέσσαρα: α' 9 χ' 7 τῆς Μεσῆς αἱ ἑπτῆς ἐπτά: β' 5 γ' 4 δ' 2 Χ σῆς αἱ ἑπτῆς ἐπτά: γ' 9 η' 7 α' 5 δ' 2 Χ καὶ τῆς Νητῆς η ὅζειας Διαπλασῶν αἱ ἑπτῆς εξ: ζ' 7 ν' 6' ε' 4' ζ' 7 ν' 6' ε' 4' καὶ τῆς Νητῆς η ὅζειας Διαπλασῶν αἱ ἑπτῆς εξ: ζ' 7 ν' 6' ε' 4' ζ' 7 ν' 6' ε' 4'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Περὶ τῶν χορωνικῶν σημείων η ἐγχρόνων ὑποστάσεων.

§ 43. Ἐκαστος ἐκ τῶν χαρακτήρων τῆς παστέτητος φέρει ἐν ἑαυτῷ διπλότον χρονικὴν ἀξίαν μιᾶς χρονοσειρας, πλὴν τῆς Υπορροῆς, ητις ἐπέγονσα τόπον δύο

φθόγγον, ἔχει χρονικήν ἀξίαν δύο κοσμίων. Όταν δριμός παριστῇ ἀνάγκη δύος φθόγγος τις ἔχῃ ἀξίαν πεφισσούσειν ή διλγοντέραν μιάς κρούσεως τίτε σημειούται το τοιοῦτον, δι' ίδιαιτέρων σημείων, τὰ δότια καλπάντης χρονικά σημεῖα η δύκανος ψαστάσις.

§ 44. Τὰ χρονικά σημεῖα η οἱ ἔγχοντοι διαιρούσις είναι αἱ Ἑξῆς Εξ.:

Τὸ Κλασμα	+
η Ἀπλῆ ή Στιξίς	+
η Σιωπή	+
ο Σταυρός	+
τὸ Γοργόν	+
τὸ Ἀργόν	+

§ 45. Τὰ Εξ ταῦτα χρονικά σημεῖα διαιρούνται εἰς τρεῖς τάξεις:

α') Εἰς σημεία αὐξάνοντα τὸν χρόνον, τὰ δότια είναι τὸ Κλασμα (+), η Ἀπλῆ ή Στιξίς (+), η Σιωπή (+) καὶ ο Σταυρός (+).

β') Εἰς σημεία διαιρούντα τὸν χρόνον τὰ δότια είναι τὸ Γοργόν (*), τὸ Ἀγρόγον (*), τὸ Τείλογον (*) καὶ

γ') Εἰς τα διττάν ἐνεργειαν ἔχοντα σημεία τὰ δότια είναι τὸ Ἀργόν (*), τὸ Διαργόν (*), τὸ Τείλογον (*) καὶ τὰ δότια ἐνεργοῦσι διττώς, ὡς τε σημεία αὐξάνοντα καὶ ὡς σημεία διαιρούντα τὸν χρόνον.

α') Σημεῖα αὐξάνοντα τὸν χρόνον.

§ 46. Τὸ Κλασμα (+) τιθέμενον ἐπὶ χαρακτήρος τίνος, αὐξάνει τὴν ἀξίαν αὐτοῦ κατὰ ἓν χρόνον ώστε ο χαρακτήρος τοῦ δότιου τίθεται Κλάσμα ἔχει δύο χρόνους, ἕν τον ίδιον του καὶ ἕν τον τοῦ Κλασμάτος, τίθεται δέ εἰς πάντας τοὺς χαρακτήρας, πλὴν τῆς Ὑπόρροής καὶ τῶν Κεντημάτων.

§ 47. Η Ἀπλῆ ή η Στιξίς (+) τιθέμενη ὑπὸ χαρακτήρα τίνα, αὐξάνει δισεκατοντάς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ κατὰ ἓν χρόνον, δύο δὲ Ἀπλαῖ (**) κατὰ δύο, τρεῖς (***) κατὰ τοις καὶ οὗτο καθεξῆς. Τίθεται δέ

ὑπὸ πάντας τοὺς χαρακτήρας, πλὴν τῶν Κεντημάτων. Ὑπὸ τῆς Ὑπόρροης (διφθόγγον) τιθέμενη, αὐξάνει τὴν χρονικὴν ἀξίαν τον δευτέρου αὐτῆς φθόγγου.

§ 48. Η Σιωπή (+) δαπανᾷ ἔνα χρόνον ἐν σιωπῇ. Εάν προστεθῇ καὶ δευτέρο Απλῆ (+) σιωπήνται δύο χρόνοι εἰν τρίτῃ, τρεῖς χρόνοι καὶ οὕτω καθεξῆς. Όταν η Ἀπλῆ ἔχῃ ἀνωμένη Γοργόν οὗτο (+), η σιωπὴ τοτε διαιρεῖται ήμισου χρόνου τὸν ὅποιον ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου χαρακτήρος.

§ 49. Ο Σταυρός (+) δηλοὶ πάντην μιὰς ἀρσεως, ήτοι ήμισως χρόνου, τῆς θέσεως δαπανώμενης εἰς τὸν προηγούμενον χαρακτήρα.

β' Σημεῖα διαιρούντα τὸν χρόνον.

§ 50. Τὸ Γοργόν (*) τιθέμενον ἐπὶ χαρακτήρος τίνος, συνεντάγει αὐτὸν τε καὶ τὸν παρακείμενον αὐτῷ καὶ φθέγγονται ἀμφότεροι ὅμοι εύτος ἐνὸς χρόνου, τουτέστι διαιρεῖ τὴν χρονικὴν πονάδα εἰς δύο ίσα μέρη καὶ ο μὲν χαρακτήρος δοτικός φέρετ τὸ Γοργόν φθέγγεται ἐν τῇ ἀρσει, δ' δὲ ἐτερος ἐν τῇ θέσει, ως

Απλῆ ή Στιξίς τιθέμενη πρὸ τοῦ Γοργού οὗτος (*), ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ ἔχοντος τὸ Γοργόν χαρακτήρος, τὸ ήμισυ τῆς χρονικῆς ἀξίας αὐτοῦ καὶ προστίθησιν αὐτῷ εἰς τὸν μὴ ἔχοντα Γοργόν χαρακτήρα οὗτος, ώστε εἰς τὸν μὴ ἔχοντα Γοργόν χαρακτήρα δαπανῶνται τὰ 2/3 τῆς χρονικῆς πονάδος, εἰς δὲ τὸν ἔγχοργον χαρακτήρα τὸ 1/3, ως

καὶ α βον. Τιθέμενη δέ η Ἀπλῆ οὗτος (*), ἐνεργεῖ ἀντιπτερώς, δίδει τοιτέστι εἰς μὲν τὸν ἔγχοργον χαρακτήρα τὰ 2/3 τῆς χρονικῆς πονάδος, εἰς δὲ τὸν ἄλλον τὸ 1/3, ως

(Ἐπειτα συνέχεια.)

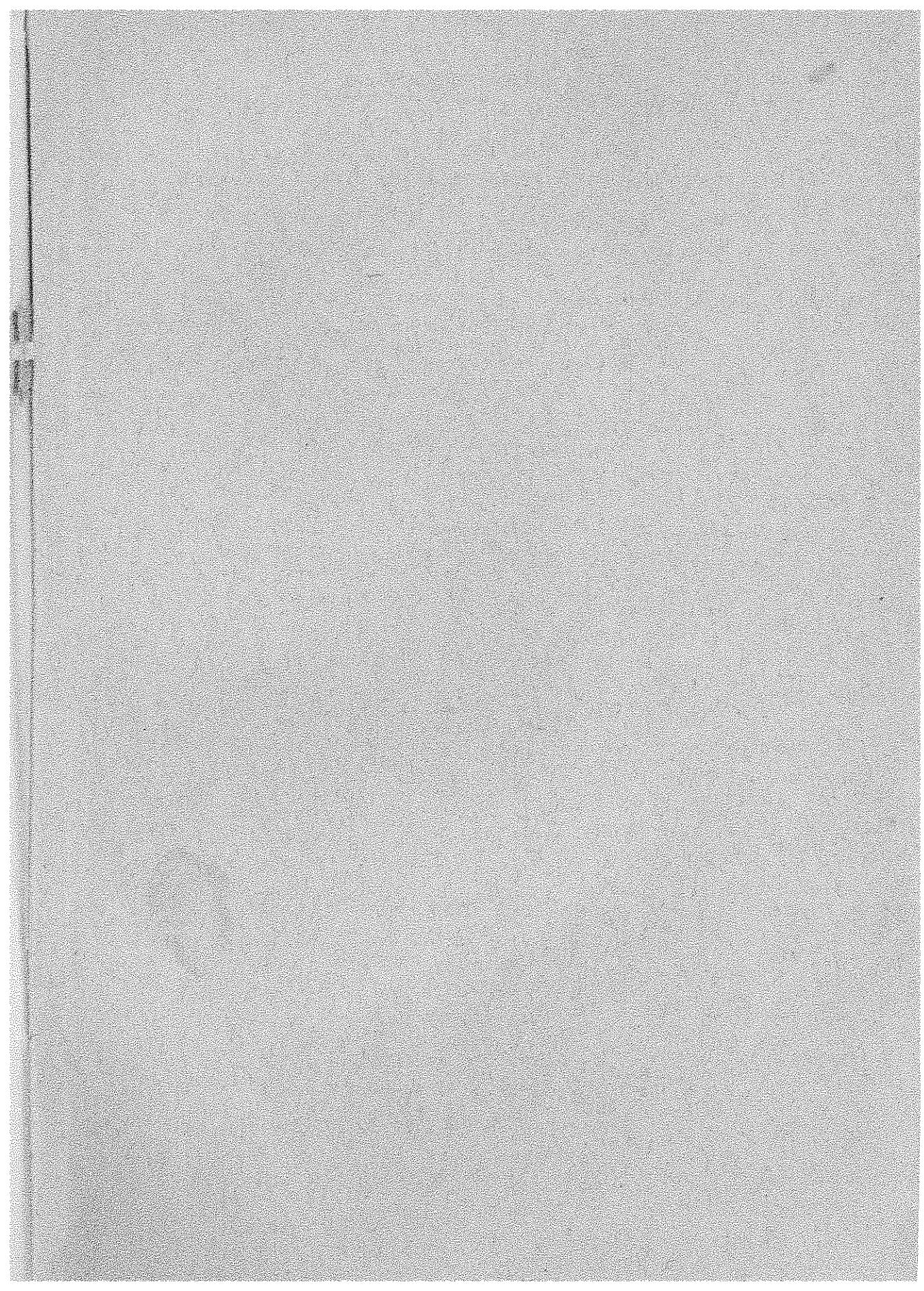
ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

τῶν κυριωτέρων παροραμάτων τοῦ ζευ τεύχους
τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου».

Σελίς 67, στίχος 37, ἀντὶ «ἔχονταν» ἀνάγνωθι «ἔχουσιν».

» 72, » 28, » «Τὰ ιερὰ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας φόρατα ψαλλόμενα» ἀνάγνωθι «Τὰ ιερὰ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ἀφοτα φαλλόμενα παρουσιάζουντο το φαινόμενον διτι, γάριν χρωματισμοῦ ἡ καλλικρατία του μέλοντος ξτά.

» 78, » 4, ἀντὶ			ἀνάγνωθι		
ε ε ε			ε ε ε		
» 78, » 5, »					
» 85, » 9, »					
	ε			ε	
» 85, » 10, »					
	ρα α			ρα α	
» 85, » 12, »					
	πα			πα	
» 95, » 17, »					
	α ο			ο α	
» 95, » 19, »					
	ι δ			ι δ	
» 96, » 2, »					
	α β			β α	
» 96, » 2, »					
	2 2			2 2	

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 10

Διάρκεια παραγωγής: Όλη την
περίοδο των «Μεσαίων Κέρατων» ή
τη περιόδου «Λαστήρ-Περιστήρη»,
στην Αντιόχεια, Αρμενία, 730
πλάνοι πλαστικής Καταγράφησης.